

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 19 / CET / 25.09.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CET\19CET1\

Fitxer 19CET1

XV legislatura · quart període · sèrie C · número ****

Comissió d'Empresa i Treball

Sessió 19, dijous 25 de setembre de 2025

[Presidència del]

Sessió 19 de la CET

La sessió de la Comissió d'Empresa i Treball (CET) s'obre a ****. Presideix , acompanyada de la vicepresidenta, Lúdia Ferré Ferré, i de la secretària, Laura Fernández Vega. Assisteix la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents [Francesc Jesús Becerra Ramírez](#), [Elena Díaz Torrevejano](#), [Natàlia Fabian Corbacho](#) i [Conchi Jiménez Cruz](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Joan Canadell i Bruguera](#), [Jordi Munell i Garcia](#), [Noemí Nieto i Fumanal](#) i [Maite Selva i Huertas](#), pel G. P. de Junts; [Jordi Albert i Caballero](#), [Laia Cañiguerol Olivé](#) i [Joan Ignasi Elena Garcia](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Míriam Casanova Domènech](#) i [Àngels Esteller Ruedas](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Javier Ramírez Gutiérrez](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Lluís Mijoler Martínez](#), pel G. P. Comuns, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió d'Empresa i Treball amb el conseller d'Empresa i Treball sobre el Pacte Nacional per a la Indústria (tram. 355-00091/15). Sessió informativa.

2. Sessió informativa de la Comissió d'Empresa i Treball amb el conseller d'Empresa i Treball sobre les mesures previstes davant la política aranzelària del Govern dels Estats Units d'Amèrica (tram. 355-00092/15). Sessió informativa.

La vicepresidenta

Bona tarda a tothom. Donem inici a la Comissió d'Empresa i Treball.

Avui comptem amb la presència de l'honorable conseller d'Empresa i Treball, senyor Miquel Sàmper Rodríguez. I l'acompanya en aquesta primera sessió informativa el senyor Xavier Roca Ramon, director general d'Indústria. I ens parlaran, en aquesta primera intervenció, sobre el pacte nacional per a la indústria. Conseller, quan vulgui té la paraula. *(Joan Canadell i Bruguera demana per parlar.)* Sí. Ah, sí. Disculpeu. Per comunicar substitucions?

Joan Canadell i Bruguera

Sí, vicepresidenta. La diputada Jeannine Abella substituirà la Noemí Nieto. Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies. Alguna substitució...? *(Joan Ignasi Elena Garcia intervé sense fer ús del micròfon.)* Sí. Dos. Sí, dos. No, no, era la primera i després l'altra. Dos, dos... *(Veus de fons.)* No, no, no. Farem mitja hora, la primera, i mitja hora, la segona. D'acord? Són dos, són dos. *(Conchi Jiménez Cruz demana per parlar.)* Sí, Conchi.

Conchi Jiménez Cruz

Sí; per les substitucions. La diputada que no pot venir, Natàlia Fabian, la substitueix el diputat Guillem Sánchez.

La vicepresidenta

Gràcies. Doncs bé, hi donem inici.

**Sessió informativa amb el conseller d'Empresa i Treball sobre el
Pacte Nacional per a la Indústria**

355-00091/15

Ara sí, conseller, té la paraula.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé; doncs bona tarda. Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, espero que els hagi anat bé l'estiu a totes i a tots. I, bé, doncs tornem amb aquesta..., la nostra feina, en aquest cas de donar compte al Parlament de les qüestions que es fan al Departament d'Empresa i de Treball.

Els recordo que compareixem a petició pròpia, nostra. I ho faig perquè crec que és essencial que el nou pacte nacional per a la indústria el construïm entre tots. No només, per tant, a presentar un document; [#07.34] de procés col·lectiu on les seves aportacions seran per a nosaltres una part essencial en el camí que ens ha de portar per aquest pacte que necessita Catalunya. La setmana passada, el director general d'Indústria, que ens acompanya, ja es va reunir amb tots vostès per tal d'exposar-los el cronograma i alguns canvis, que ara hi aprofundirem una mica, a nivell de metodologia. I segurament vostès es deuen haver preguntat el perquè del canvi d'aquesta metodologia. Doncs la resposta que els hi volem donar és clara i consistent: és perquè, precisament, aquesta cambra, vostès en concret, tinguin més incidència en l'elaboració d'un pla que ha de ser construït entre tots.

Als plans nacionals d'indústria anteriors el Parlament hi va tenir un paper rellevant, és veritat, però sovint quedava diluït entre la gran quantitat d'integrants de les taules. Amb el nou mètode, la seva veu guanya pes i influència directa. Volem i necessitem i el país necessita la seva implicació en la definició d'aquest pacte. Avui, sobre aquesta base, em correspon a mi de forma directa, com a responsable polític del pacte, dedicar el temps per presentar-los el document que el Govern ha treballat. Ho faig perquè la importància del pacte nacional per a la indústria exigeix que aquest Parlament en tingui coneixement *directe* i, sobretot, perquè a partir d'ara hi puguin fer les seves aportacions. Aquestes propostes seran recollides i traslladades de manera traçable als grups de treball, on seran debatudes amb tota la transparència que sigui necessària. El document que han rebut és el punt de partida –que rebran ara, quan acabem la nostra exposició–, la base per al treball conjunt que aquest Parlament, la Comissió Executiva del Consell Català d'Empreses, el plenari del

Consell Català de l'Empresa i els grups de treball hauran de dur a terme. D'aquesta forma, el que resulti del pacte nacional per a la indústria no serà només un exercici tècnic, sinó un acord de país amb vocació transformadora.

On som ara? La nostra és avui una indústria forta –és la realitat– que ha resistit crisis i transformacions, però que ara vol i necessita anar encara més lluny, per voluntat i per necessitat: la voluntat, la d'un país que vol seguir creixent econòmicament amb unes dades que l'empenten per darrere, i la necessitat conjuntural, la necessitat d'adaptar-nos als canvis i disrupcions del present, canvis que ens venen dia rere dia. Tots coneixem la importància de la indústria en el nostre país; la indústria és productivitat, ocupació de qualitat, cohesió territorial i innovació. És també resiliència, que ha estat clau per superar cada crisi que hem patit. Les dades ens ho confirmen: la indústria catalana representa prop del vint per cent del VAB, i més del cinquanta per cent si hi afegim els serveis de producció. És, doncs, un pilar fonamental de la nostra economia. Entre l'any 2013 i l'any 2024, el VAB industrial ha crescut un 28,1 per cent per sobre de la mitjana de l'Estat espanyol i de la zona euro. És també una indústria competitiva capaç de fer créixer les exportacions un setanta per cent en la darrera dècada i d'incrementar el pes de Catalunya dins de la zona euro fins a un 2,4 per cent. Pel que fa a la productivitat, la indústria catalana ha millorat notablement entre l'any 2013 i l'any 23, on va créixer un tretze per cent, i la productivitat total dels factors també va avançar, situant-nos a nivells europeus. És una indústria innovadora que concentra més de la meitat de tota la despesa del país en innovació i que dedica uns 2.000 milions d'euros anuals a R+D, amb més de dotze mil professionals implicats de forma directa.

També hem fet un salt qualitatiu amb el talent. En una dècada, els treballadors de la indústria amb estudis superiors han passat del trenta-vuit per cent al quaranta-quatre per cent, mentre ha baixat el percentatge dels perfils amb menys estudis. A més, és una indústria amb compromís ambiental, que ha reduït les emissions en un quasi vint per cent des de l'any 1990.

Tot això no són només dades fredes, realistes o explicatives; són dades de les quals en surt una conclusió important: que la indústria catalana està canviant i ha canviat. Al llarg d'aquests anys no sols ha crescut, sinó que ha canviat el tipus d'indústria, el

tipus de perfil dels nostres treballadors, i han canviat també els sistemes de producció. La indústria ha canviat, i les polítiques industrials, per tant, han de canviar i adaptar-se a aquests canvis.

Les fortaleeses hi són –surten de les dades–, però conviuen també amb reptes igualment clars i importants. En primer lloc, la dimensió empresarial. El nostre teixit es basa en pimes amb poca massa crítica per créixer; escalar i internacionalitzar-les a una velocitat que exigeixi el context global és un repte.

En segon lloc, el talent. Tot i avançar en estudis superiors, patim una greu mancança en la formació professional i tècnica de nivell mitjà. Cal reforçar aquesta franja perquè l'escassetat actual dificulta disposar de perfils intermedis per a la nostra indústria.

En tercer lloc, els costos i la seguretat regulatòria. La superposició normativa, la burocràcia, les tramitacions lentes i les incerteses resten competitivitat a les nostres empreses, i així ho hem d'assumir.

En quart lloc, l'energia i l'aigua. Accelerar l'electrificació, les renovables, l'eficiència i la resiliència hídrica no són només una qüestió ambiental, sinó també un factor directe de cost i de productivitat.

I finalment, i no menys important, la descarbonització. Tot i la reducció, que els deia abans, d'un dinou per cent –quasi un vint– d'emissions des de l'any 1990, el repte és monumental. Arribar al 2050 amb una indústria competitiva i neta exigeix inversió, tecnologia i governança. Ho repeteixo: inversió, tecnologia i governança.

En resum, tenim fortaleeses reals, canvis latents i reptes urgents. El pacte nacional de la indústria ha de servir per enfortir les primeres, pujar al tren de les segones i trobar resposta als tercers.

I permetin-me una menció especial a uns implicats especials amb relació a aquests tres canvis. Els parlo dels treballadors i de les treballadores del nostre sistema industrial. Ells i elles són els braços i els caps de les fortaleeses de la nostra indústria. I ells i elles són els que tenen els canvis i els reptes per davant. Els afecten les transformacions fruit de la digitalització; els afecten els processos d'automatització

Fitxer 19CET2

i de robòtica. Els impliquen els canvis per a una producció molt més sostenible i els impliquen processos com els de la relocalització per tornar a produir aquí. Per tant, molt pes en aquest nou pacte nacional de la indústria dels nostres treballadors i treballadores.

Cap a on anem? Doncs, de la mà d'Europa, avancem cap a una indústria més productiva, més verda i més resilient, perquè aquest és el camí que ens garanteix futur i prosperitat. La reindustrialització és un moviment global, no només de nosaltres. El món s'està reindustrialitzant, i sols faltava la decisió de l'administració Trump per tornar al món dels aranzels per donar un impuls més gran a aquesta reindustrialització en clau d'autonomia econòmica per a Catalunya, per a Espanya i per a Europa. Europa, amb els informes Draghi i Letta, ha fixat el camí, el rumb, ha posat la competitivitat al centre, amb tres grans missions que compartim: la productivitat i la innovació, una; la descarbonització, dos, i la seguretat econòmica; tres grans missions en les quals no podem badar, com recordava Mario Draghi fa pocs dies. Més intel·ligència artificial, més xips, més materials avançats, més energia assequible i neta i més cadenes de valor diversificades i menys dependències crítiques.

Alhora, en la Declaració d'Anvers, de l'any 2024, signada per més de 1.300 organitzacions i que reclamava un pacte industrial i europeu per garantir bons llocs de treball, energia competitiva i accés a recursos crítics, la Comissió ha aprovat la brúixola de la competitivitat i el Clean Industrial Deal, que són el full de ruta europeu. En aquest context en què ens movem i amb el que ens volem alinear és on ha d'estar el nostre pacte nacional de la indústria. Per això aquest Govern va tenir clar des del primer moment que aquest nou pacte per a la indústria havia de ser una de les nostres grans prioritats. És un compromís recollit en el pla de govern i en l'estratègia «Catalunya Lidera», que li donen continuïtat i solidesa. Per això ens hi vam posar a treballar de seguida, perquè som conscients que la indústria és clau per a la prosperitat compartida del país, per a la seva capacitat de transformació i per al futur de Catalunya.

El pacte nacional de la indústria 2026-2030 és la nostra eina central de política industrial. No és un pla unilateral del Govern –ho reitero: no és un pla unilateral del govern–: és un pacte amb els agents econòmics i socials i també amb aquest Parlament, que hi té i ha de tenir un paper essencial. Volem que sigui un pacte viu –ho destaco: un pacte viu–, amb capacitat d'integrar imprevistos i d'adaptar-se a un món volàtil sense perdre el nostre rumb. Això significa que incorporarà mecanismes actius de seguiment, d'avaluació i d'ajustos de forma contínua, perquè si canvien les condicions –com, per exemple, una crisi econòmica, una onada tecnològica o un repte mediambiental– puguem reaccionar i adaptar-nos de manera ràpida, prioritzant-los als pressupostos corresponents, les estratègies, sense haver de fer un altre pacte. Per tant, aquest missatge el torno a repetir: un pacte viu, que sigui capaç d'incorporar els canvis que estem vivint doncs que ens fan que no puguem dir que la política pot durar tres, quatre, cinc anys, sinó que hem d'estar oberts a possibles canvis.

Aquest pròxim pacte nacional per a la indústria s'articula sobre tres objectius. Un primer, la productivitat. Necessitem més innovació, més recerca i desenvolupament, més transferència de coneixement i més *clusters* potents. Cal que les nostres empreses guanyin dimensió i accés al finançament i que disposin d'infraestructures i espais industrials de qualitat. Tot això perquè la productivitat és la clau per competir, exportar i generar salaris més alts. Segon, la descarbonització i la sostenibilitat. Això vol dir eficiència energètica, electrificació, energies netes, hidrogen verd, circularitat i un ús molt més intel·ligent dels recursos, i aquí vull subratllar-ne un de vital: l'aigua, imprescindible per a la indústria. I un tercer objectiu: la resiliència. Hem de diversificar mercats i proveïdors, relocalitzar allà on tingui sentit, reduir dependències crítiques i, al mateix temps, simplificar i donar seguretat regulatòria a les nostres empreses. Cap objectiu és menys important que l'altre i els tres es complementen intrínsecament.

Aquests objectius s'ordenen en cinc àmbits, i dins d'aquests àmbits hi ha eixos. A banda, hem previst set àmbits sectorials. Els cinc àmbits, que són el cor del pacte, seran també els cinc grups de treball on es debatrà, es constatarà i es concretarà tot allò que ha de donar forma al futur industrial de Catalunya. El primer és la sostenibilitat i l'energia, amb mesures que van des de la descarbonització i l'impuls

de l'economia circular fins a les renovables i l'hidrogen verd. El segon, la ocupació de qualitat, amb un fort accent en la formació professional, com els avançava abans, la requalificació al llarg de la vida professional –la formació continuada– i la reducció de la bretxa formativa, la igualtat i la salut laboral. El tercer, la innovació i la competitivitat, que inclou la recerca i el desenvolupament, el suport als *clusters* i als doctorats industrials, la digitalització de les empreses, la internacionalització i el creixement empresarial. El quart, les infraestructures i el sòl industrial, amb actuacions com la modernització dels polígons industrials, la posada a disposició de tres mil hectàrees de sòl nou, l'estratègia de terminals ferroviàries i la resiliència, com els deia abans, hídrica. I cinquè i darrer, el marc institucional i social, que té per objectiu simplificar la burocràcia, desplegar la finestreta única i impulsar la compra pública i d'innovació.

I es complementen amb un enfocament sectorial en set àmbits estratègics. El primer, semiconductors i xips; segon, intel·ligència artificial; tercer, ciberseguretat; quart, biomanufactures i salut; cinquè, agroalimentari i forestal; sisè, mobilitat, i setè, construcció industrialitzada. Sectors tractors i estratègies per a la sobirania tecnològica i per a la nostra resiliència.

En total, el pacte inclou prop de cent setanta mesures. És evident que no tindria sentit explicar-les i enumerar-les aquí ara. Per això he decidit destacar-ne cinc de representatives i significatives que expressen molt bé l'esperit i l'abast d'aquest pacte. Una primera, el finançament de projectes d'adaptació i mitigació climàtica a la indústria. No parlem només de reduir emissions; parlem de convertir la sostenibilitat en un avantatge competitiu. Les empreses que sàpiguin innovar en aquest camp seran les que lideraran el nostre futur. Una segona, l'orientació de la formació professional del SOC a les necessitats reals de la nostra indústria. Tots coneixem el famós rellotge de sorra de la nostra formació: excel·lents perfils superiors i bàsics, però massa poca cintura al mig, massa poca cintura intermèdia. Aquesta mesura vol donar resposta a les empreses que reclamen perfils tècnics qualificats i alhora obrir oportunitats laborals de qualitat per als nostres joves i persones amb requalificació. La tercera, l'impuls als doctorats industrials. És una de les grans apostes de país: unir universitats i empreses, fer que la recerca es transformi en innovació i competitivitat. Cada doctorand és coneixement que s'aplica

a un repte real i que genera valor afegit per a la nostra indústria. La quarta, l'estratègia de resiliència hídrica. L'aigua és un factor clau de competitivitat industrial. Sense aigua no hi ha indústria i sense indústria no hi ha futur de la nostra economia. Aquesta estratègia garantirà que el recurs estigui disponible, gestionat amb intel·ligència i orientat a donar seguretat a les empreses i al territori. I finalment, l'estratègia de semiconductors i xips. Volem que Catalunya jugui a primera divisió en els sectors estratègics del futur, que ja és un present que tenim aquí al davant. Generarem ecosistema, talent i infraestructures per consolidar-nos en una tecnologia que és clau no només per a la competitivitat industrial, sinó per a la sobirania tecnològica del país i d'Europa.

Aquestes cinc mesures són exemples concrets d'allò que vol ser el nou pacte: un instrument útil, ambiciós i capaç de donar respostes reals als reptes de la nostra indústria. El nou pacte nacional de la indústria és un compromís de país i un exercici de transversalitat, i no es limita a un sol departament, sinó que mobilitza, com els deia abans, 166 mesures, amb una inversió de prop de 4.400 milions d'euros i la implicació directa de nou departaments del Govern. Per exemple, el Departament d'Empresa i Treball, que lidera amb un gruix dels més grans del pressupost –prop de 1.350 milions d'euros–, mentre que també al Departament de Territori se n'hi destinen més de 1.700 per avançar en la descarbonització i la sostenibilitat, o Agricultura, amb 700 milions d'euros. En definitiva, un pla que combina visió de conjunt amb accions concretes i que situa la indústria catalana en el camí del que nosaltres volem que sigui el nostre futur.

Per anar acabant, a nivell de tempos, ara ja entrem en la tercera fase del procés del pacte nacional per a la indústria, la del diàleg i la de la concertació. Hem estructurat el procés en tres etapes. Una primera fase, que s'hi van establir les bases amb la diagnosi compartida amb el Consell Català d'Empreses. Vam obrir el treball preliminar –«Què necessita la indústria catalana», era el seu títol– identificant una seixantena de temes clau. Presentarem l'estudi el 16 d'octubre a la Llotja de Mar, coincidint amb l'arrencada dels grups de treball. Una segona fase. Hem fet una proposta inicial del Govern, la que avui els presento, la que tindran en breu en el seu poder, elaborada de manera transversal i entre departaments, com els hi explicava abans. Una proposta que sorgeix del treball de tots els departaments implicats i més

d'una seixantena de reunions amb quaranta-dues unitats executores per concretar les primeres mesures. I una tercera –i ara entrem amb ella–, que és la que els hi deia: la fase de concertació social, d'una banda, i política, d'una altra.

Vull remarcar que el primer espai on presentarem aquest nou pacte és aquí, al Parlament. I perquè no és fins al proper 9 d'octubre que el portarem al plenari del Consell Català de l'Empresa, com els deia, per tant, aquí és el primer lloc on es fa aquesta presentació. Em consta que els hi han fet arribar, o que els hi faran arribar ara, aquest document de la compareixença perquè el puguin tenir en el seu poder i el puguin estudiar a fons. I l'objectiu d'avui era venir-los a presentar aquest pacte, aquest treball, fet entre aquests departaments i aquestes, diguem-ne, doncs parts dels departaments, entitats que han pogut col·laborar i, a partir d'ara i fins al dia 15 d'octubre, s'obri el termini perquè vostès puguin fer les seves aportacions, que, sense cap mena de dubte, enriquiran encara més aquest document de partida. I hem escollit aquesta data perquè volem que les seves propostes siguin considerades pels grups de treball. Per defecte, vostès formen part també del marc institucional, però, com ja els va avançar el director d'Indústria, també podran fer aportacions en la resta d'àmbits i participar-hi activament. Per tant, dues formes de poder col·laborar: a través de les seves aportacions abans del dia 15 i, després, en els grups de treball. Per tant, podran seguir fent aportacions al llarg de tot el procés, però el que voldria és que el gran gruix de les seves aportacions es pogués presentar abans del dia 15 per poder-les treballar i incorporar el més aviat possible, si s'escau.

Permetin-me acabar ja amb tres idees. La primera, industrialitzar és prosperar –això ho hem de tenir molt clar–, sobretot i de forma especial –després fem la compareixença per parlar dels aranzels– en el moment que estem vivint en l'actualitat, on la nostra sobirania ha de ser en el màxim nombre de factors de la nostra economia i de les nostres empreses, i la indústria hi ha de tenir un paper més que rellevant. Vol dir també més productivitat, millors salaris i més cohesió territorial. Catalunya ho sap fer, i el pacte nacional per a la indústria és la palanca per fer-ho encara més i millor.

La segona, descarbonitzar per ser més competitiu. Energia, aigua, circularitat, això no és un cost, és estratègia. El pacte converteix la transició verda en un avantatge real per a la nostra indústria.

I la tercera –i crec que puc dir que Catalunya en això és experta–, resiliència és llibertat; vol dir menys dependències i més capacitat per decidir. El pacte ens fa més forts davant d'un món incert i canviant. I tot això descansa, en definitiva, en un valor essencial, que és la confiança, confiança en el nostre teixit productiu, que sempre que el país l'ha necessitat ha fet un pas endavant, i l'ha fet ben fet. I confiança en el diàleg social i en aquest Parlament, que són imprescindibles perquè el pacte sigui un èxit col·lectiu.

Moltíssimes gràcies a totes i a tots. I quedo a

Fitxer 19CET3

seva disposició.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, conseller. Ara passarem al torn dels diferents grups parlamentaris. Si els hi sembla –no ho han parlat–, pactem cinc minuts per grup, perquè a l'haver dos compareixences... Li sembla bé? *(Pausa.)* Sí? D'acord. Doncs en primer lloc té la paraula el diputat del Grup Parlamentari de Junts Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, vicepresidenta. I gràcies, conseller Sàmpser, i al senyor Roca, que també l'acompanya, que l'altre dia ens va explicar ja, ens va fer quatre idees sobre la compareixença d'avui.

Bé, primer de tot, jo voldria celebrar algunes de les coses que vostè ha explicat, i ho faig de tot cor i en positiu. Primer –ja ho vaig dir al plenari del Parlament–, el darrer pacte va ser un mal pacte, no només en el contingut i amb el que ha donat de si, sinó amb com es va fer, i és important que ara es corregeixi. Als grups parlamentaris se'ns va fer participar al final, quan ja tot el peix estava venut. I ara vostès venen a

dir que no, que això no té sentit; que té sentit que des de l'inici els grups parlamentaris estiguem a dins. Jo ho celebro, eh?, perquè així com l'altre el vam haver d'aprovar perquè al final les pressions eren les que eren, en aquest cas ja no. És a dir, avui, si aquest pacte és un bon pacte, nosaltres el votarem a favor; si no ho és, no. Per tant, hem de ser-hi des del començament. I això ho celebro sincerament, eh?

Un matís del que vostè ha dit, i ho dic també ara més no pensant en vostè, sinó en els grups que fan política al Parlament, del partit que governa, eh?, que sovint parla de que ara «Catalunya lidera» és d'alguna manera el programa perquè Catalunya comenci a liderar, i vostè mateix ha dit que portem liderant el món de l'empresa des de fa molts anys, eh?, amb exportacions. Deia: «Fa deu anys hem crescut el setanta per cent de...» Tot això que ha dit, evidentment, hi estic totalment d'acord, doncs Catalunya ha liderat sempre, fins ara, el món industrial, el món econòmic de la península Ibèrica. I fins i tot hem fet venir alguns historiadors perquè ens diguin des de quan, i segurament tenim cinc segles de lideratge, si més no, a la península i, segons en què, fins i tot a Europa. Per tant, Catalunya segueix liderant, eh? Que ara continuï liderant em sembla molt bé, i que vostès vulguin seguir liderant em sembla molt bé, però que no sembli que ara comença a liderar perquè hi ha hagut algun canvi, eh?

Com l'hi deia, per mi els darrers cinc anys els hem perdut. En la indústria, tot i que Catalunya va prou bé..., però no hem aconseguit els reptes que teníem. Vostè ha parlat de reptes; fa cinc anys ja hi eren, aquests reptes, i no hem aconseguit adreçar-los, eh? I jo ho vaig explicar en el plenari: dels quinze objectius estratègics del pacte nacional per a la indústria darrer se n'han complert només dos: un, gràcies a les polítiques digitals. I em sembla que avui tenim la responsable de polítiques digitals, que ve d'un govern anterior –que vostè ho sap molt bé– comandat pel vicepresident en aquell moment, Puigneró, que va començar a fer molt bona feina i que espero que continuï en aquesta línia. I aquest és un dels que hem complert, eh?, perquè *strong innovators*, no?

I el segon, el de la internacionalització. I en el seu moment li vaig dir a la directora general d'Indústria, que era la Natàlia Mas, la senyora Natàlia Mas, que es va posar

un adjectiu que feia riure. És a dir, 80.000 milions d'euros d'internacionalització d'exportacions quan ja havíem superat aquesta xifra..., doncs feia riure. Llavors, clar que l'hem complert; és que 'hem complert amb més de 100.000 milions, perquè es va fixar un objectiu que no tenia sentit. I això és el que no pot passar.

Però, bé, com vostè deia, tenim reptes importants, i esperem que ara aquest nou pacte sí que abordi aquests reptes. I jo vaig dir, també en el plenari de l'última interpel·lació que li vaig fer a vostè i que deu recordar i que la presentarem en forma de moció en el proper plenari..., però un dels temes claus –i agraeixo que hi hagi un grup sobre això– és la falta de personal qualificat. És un dels problemes més importants. Sense personal qualificat a la indústria no creixerem, i no creixerà en valor afegit si no està ben qualificat.

Hi ha un tema que no he vist mencionat –però potser en la lletra petita hi és, eh?–: que hem d'estructurar el creixement industrial a tot el país, no només a l'àrea industrial, és a dir, hem de mirar de posar indústria a tot arreu. Jo sempre dic: als Alps, vas allà i hi han polígons industrials a tot arreu. Doncs escolti'm, al Pirineu haurien de poder haver-hi polígons industrials.

De la burocràcia ja n'ha parlat. Per tant, aquest és un altre dels reptes que tenim. De la productivitat també n'ha parlat, però la productivitat l'hem d'entendre no només des de l'òptica de l'empresari, que també, sinó des de l'òptica del treballador. El treballador ha de rebre part d'aquesta productivitat en forma de salaris, i aquest és un dels problemes més grans que tenim en aquest moment, que la indústria, tot i que té millors salaris que la resta, té salaris baixos comparats amb la resta d'Europa. I això també ho hem de...

Tenim el repte de les pimes, que creixin en tamany. Vostè ja ho ha dit, però jo, una vegada més, insisteixo en les campiones ocultes, que sap molt bé que aquest tema a mi m'agrada molt. I altres temes, que se m'acaba el temps.

En tot cas, la majoria d'aquests reptes que tenim –la majoria– només els solucionarem si ens creiem de veritat la col·laboració publicoprivada, i creure'ns-la de veritat vol dir involucrar els agents socials, econòmics en la solució, i això vol dir no només les patronals. Perquè queda molt bé fer un pacte nacional amb l'aprovació de patronals i sindicats, però al darrere no només les patronals i sindicats, sinó

també els gremis, els *clusters*, les associacions empresarials especialitzades. Això és molt important, que els tinguem en compte i que els hi fem participar.

Acabo ja, insistint en el que els he dit; és a dir, si volen el nostre suport, eh?, el tindran, sempre que puguem col·laborar des de l'inici i puguem fer un pacte nacional per a la indústria que de veritat abordi els reptes que tenim, els objectius estratègics que té el país i fem plans d'acció reals per aconseguir-los, que això és el que ens falta i que no es va fer bé l'altra vegada. Calen plans d'acció específics per aconseguir els objectius que ens fixem. I una cosa que també m'agrada molt de vostès és que s'ha de fer un seguiment constant, perquè si les coses, pel que sigui, canvien, hem de poder-ho detectar de seguida i adreçar-ho, redreçar-ho.

Per tant, gràcies. I, si em permet una última pregunta: amb quin pressupost ho farem, això, si no tenim pressupost?

La vicepresidenta

Gràcies, diputat Canadell. Ara passarem al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula el diputat Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, vicepresidenta. Bé, gràcies per la seva compareixença, conseller. També agrair la presència del director general d'Indústria, el senyor Xavier Roca, i felicitar-lo pel seu nomenament i pel repte que té al davant. I també a tots els acompanyants i acompanyants del seu departament i agrair la seva feina i dedicació.

Bé, començo, potser... És que, clar, després de xerrar el company Canadell sempre em venen més ganes de respondre'l a ell, no? Potser els pressupostos són els que vostès els hi poden aprovar. En qualsevol cas, m'ha sorprès aquest to tan entusiasta del senyor Canadell. I crec que el primer argument que nosaltres hem de posar sobre la taula és que en el darrer pacte nacional per a la indústria, el 2022-2025... –ja ho vaig dir en la reunió que vam tenir la setmana passada–, hi ha dos diputats que repetim, que són el senyor Canadell i servidor, i vam tenir diverses sessions conjuntes de forma telemàtica amb diversos agents i, per tant, vam formar part de la construcció del pacte. Ell té una percepció diferent, perquè no li agradava aquell pacte, cosa diferent del que passava amb el seu grup parlamentari, que sí que li va

donar suport. Però a ell personalment no li agradava i, per tant, no el validarà mai. Però que no hi estigui d'acord no vol dir que es construeix de forma conjunta, que és el que sí que va passar. I, de fet, hi van haver diverses reunions. I em consta, a més, que en aquest cas la directora general d'Indústria, la que després seria consellera Natàlia Mas, va parlar en reiterades ocasions de forma bilateral també amb el diputat Canadell. I, per tant, no és cert que ja estigués tot apamat. El que sí que és cert és que no s'acceptarien les propostes, o totes les propostes, que el senyor Canadell volia i, per tant, doncs considera que per això no és un mal acord. Però tranquil, senyor Canadell, que algun dia vostè pot arribar a ser conseller –no ho sé–, o potser aquesta és la seva esperança.

En qualsevol cas, jo sí que vull entrar potser una miqueta més en la qüestió metodològica, eh?, i en aquell cronograma que ens va presentar el director general en aquesta reunió. Jo l'hi diré: el 23 de juliol nosaltres li fem una interpel·lació en el Ple del Parlament on li demanem que on estan els grups parlamentaris i on està la participació del Parlament de Catalunya en el pacte nacional per a la indústria i en quin moment està el pacte nacional, en quin punt del redactat està. Tenim aquesta interpel·lació. Lògicament, després hi haurà una moció. No tenim més notícies –no tenim més notícies– fins a un missatge que rebem per convocar-nos a una reunió el 18 de setembre, just abans de la Comissió d'Empresa i Treball, amb el director general. I en aquesta reunió se'ns explica el cronograma que vostè avui ens ha tornat a replicar.

Jo avui pensava que hi entràriem més a fons, que hi hauria major concreció d'actuacions, que podríem entrar, si més no, més en el detall, però al final ens ha traslladat exactament la mateixa informació que ja teníem del passat 18 de setembre. En aquesta reunió nosaltres tornem a demanar insistentment que abans de la seva compareixença volem tenir un document. Volem tenir el document damunt de la taula per poder-lo avaluar, per poder-lo treballar, i a partir d'aquí també fer les nostres propostes. Perquè i tant que hem de fer les propostes. No pensi que Esquerra Republicana estarà per la foto, perquè no estarem per la foto. Nosaltres estem per la feina i per aconseguir que aquest pacte sigui un bon pacte per al país, perquè és un pacte nacional; no és un pacte del Govern, no és el pacte que vol Junts: ha de ser un pacte nacional per a la indústria. Això vol dir que com més

consens, millor. I hem de mirar i hem d'enfocar cap al futur. Perquè, sí, tenim molts reptes, i molts ja els hem encaminat amb el darrer pacte nacional, però cal que els consolidem en aquests i que obrim noves carpetes, que obrim nous reptes com, sense cap mena de dubte, és el de la intel·ligència artificial. I, per tant, Esquerra Republicana hi ha de ser, però no hi serà per la foto; hi serà per la feina.

I volem fer feina, però és que no ens deixa, no ens deixa fer feina, no podem intervenir. Avui jo pensava que podríem començar a parlar-ne amb serietat, podríem començar a parlar-ne en detall, però encara estem esperant un document, encara estem esperant saber quina és la seva proposta de base. És més, a mi el que més em preocupa és que aquesta proposta de base ja estigui prou definida com perquè no hi puguem tenir gaire paper a dir. Això de que avui, quan encara no tenim document, ja ens digui que abans del 15 d'octubre li hem de presentar les propostes..., doncs em sembla que no anem bé. No anem bé. Això ho hem de treballar de forma conjunta. Les propostes seran..., no dic que hagin de ser acceptades, perquè, lògicament, haurem de debatre, però les propostes seran debatudes? Hi ha possibilitat real de modificació d'allò que ja tenen acordat o que ja tenen tancat? Ho pregunto perquè em venen veus que aquest pacte està prou apamat. I si aquest pacte està prou apamat, nosaltres amb què hi anem? Només a blanquejar i a fer la foto?

Per tant, volem treballar. Deixi'ns treballar, deixi'ns treballar en aquests objectius, deixi'ns treballar per afavorir el teixit industrial del nostre país, deixi'ns treballar i intervenir directament per també guanyar drets de la classe treballadora del país per tal que la indústria sigui aquest pol essencial i determinant que ha de també permetre l'ocupació de qualitat i ha de permetre el progrés econòmic del país. Deixi'ns també estar al costat de l'acompanyament a les empreses quan se'n van a l'exterior – després ho parlarem, amb els aranzels –, però quan necessiten aquest impuls, el seu Govern, el Govern de la Generalitat..., per tal de que arribin allà on volen arribar i puguin assolir els seus objectius. Deixi'ns també afavorir la redistribució de la riquesa i permetre que la classe treballadora d'aquest país visqui amb millors condicions de vida. Deixi'ns-ho fer. Envii'ns un document, deixi'ns que ho treballem. No em val això de que hi hagi una incorporació d'un àmbit institucional a àmbit cinc. No. Nosaltres ens volem arremangar i volem treballar, com vam fer amb l'anterior pacte nacional.

Per tant, conseller, li haig de ser franc, i ja sap que vostè i jo tenim una bona relació, però li haig de ser franc: m'ha decebut amb la seva compareixença, perquè no hi ha concrecions. És que ni a partir de la seva compareixença. És que encara que ens envii la seva compareixença no em servirà per poder-ho treballar, perquè tot el que m'ha dit ja m'ho va dir el director general la setmana passada. Ara mateix té un insuficient. I si vostè vol arribar al 18 de desembre amb aquest document aprovat, no només anem tard, sinó que, a més, estem caminant per un camí que no avancem. Així que li demano que rectifiqui, conseller, i que ens permeti poder treballar pel nostre país.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat Albert. Ara tindrà la paraula per part del Partit Popular la diputada Àngels Esteller.

Àngels Esteller Ruedas

Sí; moltes gràcies, vicepresidenta. També vull agrair les compareixences del conseller i del director d'Indústria i agrair també l'exposició que s'ha fet, tot i que des del Grup Popular hem trobat una exposició insuficient i una mica triomfalista, no?, per part del conseller, no? Pel Grup Popular, la política industrial és un gran motor per a Catalunya; és un motor que fa que tinguem una capacitat a l'hora de produir, d'innovar i d'exportar molt important i molt necessària. Però la indústria a Catalunya no la veiem amb els ulls que la veu el propi conseller, perquè els sectors i els propis industrials ens traslladen una realitat diferent.

Nosaltres el que volem, i l'hi vam avançar al director en la passada reunió, és un bon diagnòstic de la situació de la indústria a Catalunya. Volem començar amb una situació real de com està la indústria a Catalunya, tant la indústria tradicional com la indústria 4.0, que és un pilar fonamental d'avanç i de prosperitat per a Catalunya, i, per tant, veure quina és la situació en la que està, quin és el problema que té i quines solucions s'han de presentar per –la tradicional– transformar-la des de la visió de la digitalització i des de la descarbonització. I en la indústria, nova indústria, 4.0 de quina manera s'hi poden introduir elements de competitivitat. Per tant, volem saber una radiografia exacta.

Fitxer 19CET4

Avui, el conseller, és cert, ens ha apuntat la necessitat d'incrementar la dimensió de la indústria. Hem de tenir en compte que més del seixanta, setanta per cent de la indústria no tenen més de nou treballadors, i això dificulta molt que incorporin la tecnologia, que és la necessitat primera que tenen per poder ser més competitius. I, per tant, aquesta incorporació de la tecnologia per tenir els processos automatitzats i ser més competitius i millorar la productivitat requereix un finançament que tampoc tenen. Per tant, a nosaltres ens convé tant conèixer la situació com la manera com es farà, perquè al final sí que compartim línies estratègiques quant als reptes, quant a algunes visions de qüestions que s'han de fer.

Però, en canvi, caldrà veure com es fa, perquè es necessita un punt molt important, que és l'últim, però no aparentment important, que és l'institucional: quina administració es necessita per garantir i afavorir que tot això passi? Per nosaltres, hem de tenir una administració propera a la indústria, que conegui els seus problemes, que identifiqui quins són els projectes i els programes que es requereixen, que escolti la indústria i que articuli uns programes que siguin executables a curt, mitjà i llarg termini, perquè veritablement tinguin la indústria tradicional capacitat de transformar-se i la indústria 4.0 per projectar-se al màxim. Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres enfocarem la nostra feina dins d'aquesta capacitat que tindrem. I li demanem la màxima escolta, que escoltin al màxim tots els sectors en tots aquests grups de treball, que també els grups polítics tinguem la capacitat d'introduir i de treballar.

El Grup Popular troba a faltar una qüestió molt important –vostè ens n'ha parlat– vinculada als costos de la indústria, no? I, dins dels costos, han parlat de l'energia. Per a l'energia és un gran repte, però, en canvi, ens sorprèn molt el descartar l'energia de les centrals nuclears, que és una energia neta. I, per tant, ja *a priori* descartar una indústria que és la que està avui en dia garantint el funcionament de la indústria. Per tant, li demanem que tinguin la mentalitat oberta i que ja d'entrada no descartin en aquest cas les diferents fonts energètiques, vull dir, tinguin la

mentalitat oberta i escoltin el què vol la indústria. Perquè sí que és veritat que hem d'avançar cap a les energies renovables, però avui en dia són un quinze per cent. I, per tant, què és el que s'ha de fer per arribar a tenir una energia suficient a l'hora de poder subministrar l'energia que necessita la indústria? Des d'aquesta visió li demanem obertura.

I també li vull preguntar si està coordinat amb la consellera de Territori tant per la part d'infraestructures com per la part de l'energia com per la part de l'aigua, que tampoc descartin *a priori* la connexió Ter-Llobregat i tot el subministrament d'aigua a la regió de Barcelona. Per tant, nosaltres li demanem amplitud, que tinguin una visió global, que no comencin ja les reunions amb qüestions ja limitades, sinó que tinguin una visió àmplia perquè tothom pugui introduir els elements que es requereixen, especialment el sector que està demanant el que jo li dic. Però, en canvi, vostès, *a priori*, el Govern, per ideologia i no tant per elements pràctics de competitivitat, volen en aquest cas introduir... Des del Grup Popular li demanem aquesta visió i li demanem que introdueixi també tota aquesta manera de treballar i que els grups que es facin i que es treballin siguin també efectius.

És cert que l'informe Draghi-Letta ens marca una línia i unes pautes, però n'estem molt lluny, eh?, perquè estableixen uns marcs que nosaltres diem: «Els hem de seguir.» Sí, sí, però requereix un gran esforç, això, eh?, perquè a Catalunya tenim una gran distància, si agafem tots els elements que introdueix aquest informe, a l'hora de poder articular el sistema eficaç per fer-ho. I estem perdent moltes oportunitats. Hem perdut el Next Generation, una gran capacitat de transformar la maquinària industrial a través del Next Generation, perquè ha continuat la majoria de les indústries amb el Cedeti –el deu, quinze, vint per cent per a nova maquinària–, quan uns altres països, com Itàlia, estaven aplicant un setanta, un vuitanta, fruit del Next Generation. Per tant, estem perdent oportunitats finançades per Europa.

I també voldria saber quines són les vies, o que s'articulin vies per poder rebre el finançament adequat i que no es perdin aquestes oportunitats, perquè això també és molt important, i que no ens torni a passar el mateix que ens està passant. I els que es penalitzen són els nostres propis industrials, que tenen molt més avantatge amb unes altres comunitats autònomes o fora d'Espanya, i perquè els altres països

ho estan aplicant dins de les seves..., instruments a l'hora de poder mantenir aquesta competitivitat.

I un tema que m'oblidava i que vostès no aborden és...

La vicepresidenta

Diputada, hauríem d'anar acabant. Gràcies.

Àngels Esteller Ruedas

...—acabo— reducció d'impostos. Cal revisar dins dels costos, a part de tots els costos, els impostos, i que siguin, com diuen, amb la ment oberta per escoltar i veure el que està penalitzant la viabilitat de moltes indústries amb els costos tant de caràcter laboral per les cotitzacions socials com tota la part impositiva de Catalunya, bé, de la Generalitat, del Govern d'Espanya i dels molts ajuntaments.

I un altre tema, que ja acabo dient-li...

La vicepresidenta

No, és que passa molt del temps ja.

Àngels Esteller Ruedas

...treballar amb els ajuntaments perquè no impedeixin l'ampliació d'indústries i la Comissió d'aquí d'Urbanisme, que té frenades ampliacions de polígons. I tot això és un tema que també li demano que incorporin en els grups de treball, aquest pacte, tant ajuntaments com tota la Comissió d'Indústria. I acabo.

Moltes gràcies per la seva paciència.

La vicepresidenta

Gràcies, gràcies, diputada. Prego a tots els grups que ens ajustem el màxim possible als temps establerts. D'acord. Continuem amb la intervenció del Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula el diputat Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora vicepresidenta. Señor Sàmpel, *conseller* Sàmpel, lejos de la literatura romántica e incluso utópica a que usted nos tiene acostumbrados, la verdad es que hay que entrar un poco en detalle y en materia de lo que ha venido

usted a explicar aquí. Usted ha venido a presentar un supuesto plan nacional de la industria, que parece ser que está hecho pero aún no está publicado, porque al fin y al cabo se ha dicho también en las intervenciones que me han precedido que parece ser que ya está prácticamente hecho. Pero lo cierto es que usted aquí no ha venido a dar ni un solo dato. Ha venido a dar soflamas, ha venido a explicar de manera utópica, como he dicho antes, cuál es el objetivo del Govern. Oiga, es que hay muchas cosas que yo también estoy de acuerdo, solo faltaría. ¿Quién no quiere reindustrializar Cataluña? ¿Quién no quiere aumentar la industria en Cataluña?

Pero es que usted tiene un problema muy grande de base, que es el partido en el que usted milita. El partido en que milita usted actualmente es el Partido Socialista, el partido del pacto verde europeo, el partido de la agenda 2030, el partido del mercado de emisiones, que tanto está machacando nuestra automoción y a nuestra química, el partido de Mercosur y el partido de «No a las nucleares». Por tanto, cuando usted quiere venir aquí y decir que quiere apostar por la industria de Cataluña, usted, el gran problema que tiene es que el partido en el que usted milita, que realmente puede incidir en las políticas industriales, cuando realmente pueden mejorar la vida de los catalanes, cuando realmente pueden mejorar la industria de Cataluña, lo que hacen es hundirla y machacarla. Porque sabe usted perfectamente cuál es el gran poder que tiene Europa a través del bipartidismo –el Partido Socialista y el Partido Popular–, que son las cuotas de CO₂, ese mercado que precisamente es especulativo, en el que muchas empresas están sometidas a ese problema del CO₂, que usted es consciente. Y, claro, mi pregunta, que es la que quiero realizar aquí públicamente, es: ¿cómo podemos ser competitivos ante un país, como puede ser China, que no cumple con esas cuotas, que no cumple con esas medidas de CO₂ y que están reventando los mercados?

Y usted viene aquí diciendo que va a hacer un pacto nacional ¿de qué? Un pacto nacional porque ahora al señor Illa le ha gustado eso del *pacte nacional*, ¿no?: *pacte nacional per la llengua*, *pacte nacional per a la indústria*. ¿Lo próximo será un *pacte nacional* por el halal? ¿Ese será el próximo *pacte nacional*? Porque, oiga, ¿cómo podemos ser competitivos si nos hacemos pequeños? ¿Cómo puede ser que queramos ser competitivos y productivos –como usted ha dicho, lo importante que es la productividad– y pensamos en lo regional y no en lo nacional, no en lo español,

no en lo estatal? ¿Cómo puede ser? Oiga, de verdad, lo que hay que hacer es invertir en las competencias que usted tiene. Hay que invertir más en I+D+i –importante–, en fomentar la formación, en fomentar el emprendimiento. Sabe usted perfectamente las dificultades que, a causa de la gran burocracia o el exceso de regulación, hay para el emprendimiento industrial. Y usted es consciente y no ha dicho absolutamente nada. Hay que proteger a nuestras empresas de aranceles, que, por cierto, hablaremos después. Pero también hay que poner barreras para esos productos extranjeros que vienen de manera desleal, que compiten de manera desleal. Y no hemos hecho absolutamente nada. Es que ¿cómo quiere usted competir con nuestra industria cuando tenemos otras industrias que juegan con otras reglas del juego? ¿Cómo lo vamos a hacer? Y eso es importante. Porque usted, insisto, milita en un partido que sí que tiene incidencia europea, y aquí no dice absolutamente nada.

Y, luego, una cosa que sí que me ha llamado la atención, y es que veo que no le hace mucho caso a sus compañeros de fila, en concreto al señor Ordeig, que presentó un documento –precisamente, aquello que parece ser que se inventó lo del *govern alternatiu*– de un plan nacional de industria en el que he tenido pues el detalle de leérmelo y mirármelo por encima. Es curioso, ¿no? Parece ser que lo que dice el PSC hace tres años ya no vale para ahora. Curioso, porque en vez de ir a mejor vamos a peor. Bueno, oiga, no sé si usted se ha mirado el documento, pero es interesante. Me hace mucha gracia porque, en vez de vertebrar lo que [#10.25] ser en su propio partido, no lo ha hecho. Por eso también será curioso. Me imagino que el señor Ordeig también ha quedado únicamente para la foto, como ha quedado el diputado de Esquerra y toda la corte de Esquerra. Pero es que me hace mucha gracia cuando dicen que no quieren quedar para la foto: quedaron en la foto en el momento en que regalaron el Govern al señor Illa. Es claro. Es que ustedes tocaron el botón, ustedes hicieron presidente a Illa. Ustedes han regalado el Govern al Partido Socialista. Y, encima, ustedes no hacen ni oposición, porque, por no hacer, no hacen ni gobierno. Entonces, ¿a qué bien ustedes aquí? ¿Qué foto quieren hacer? ¿La de Junqueras con Puigdemont o la de Junqueras con Illa? Porque ambas fotos tienen un resultado: incidencia cero. No sirven ustedes para nada. Y mejor –y mejor–, porque, en lo que ha quedado Esquerra y para lo que ha quedado la industria

en Cataluña, casi que mejor. Pero aquí hay dos opciones: una, que el Partido Socialista, mejor dicho, que el señor Sàmper se aleje del Partido Socialista y que aplique la decencia y el honor, el poco que le queda, que estaría muy bien, o dos, que compren su relato. Que, en ese caso, espero y deseo que no, porque, al ver y parecer, al menos los documentos internos del Partido socialista no los ha comprado. No sé si comprará los de Esquerra. Veremos. Él nos lo dirá.

Muchas gracias.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat Ramírez. Ara, per part del Grup Parlamentà Comuns, té la paraula el diputat Lluís Mijoler.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta. Diputat Albert, si a vostè li costa..., diputat Jordi, diputat Albert, si a vostè li costa parlar després del senyor Canadell sense la temptació de contestar, imagini's a mi, després de la diputada Esteller i del diputat Ramírez, si no em passaria més estona contestant el que ells diuen que no pas atenent a la compareixença del conseller. Conseller, benvingut; director, també. I agraeixo d'entrada, evidentment, la seva compareixença, que, com ha dit, és a la seva..., amb iniciativa pròpia, diguéssim, de comparèixer avui, i d'una qüestió, per nosaltres, que és fonamental i importantíssima –ho hem dit. El pacte nacional per a la indústria és un pacte de model de país i, per tant, és parlar de com el fem, el nostre país. Ha parlat de resiliència, no?, com fem el nostre país més resilient davant un món, evidentment, que s'accelera, que es complica, i que el que avui és vàlid demà doncs tenim la incertesa de si ho serà, no?

Ara, nosaltres li diem que no avalarem de cap manera cap pacte que no, d'entrada, asseguris drets. En segon lloc, tingui en compte l'arrelament de la indústria i, en tercer lloc, la transició ecològica. I a això volem que hi hagi lideratge públic, volem que hi hagi concertació social, volem que hi hagin condicions socials i climàtiques i volem també un control democràtic d'aquest mateix pacte, no?

Crec que hem de fer un balanç una mica més crític del pacte anterior –s'ha dit ja abans que jo parlés. Sí que és cert que l'execució del pacte estatal tal..., però gastar

no és transformar únicament i exclusivament si el que seguim és com ens trobem, amb renovables, lentes, amb infraestructures de mercaderies endarrerides, amb un sòl industrial, si mirem el mapa del país, amb massa buits, amb poca preparació energètica i digital i, sobretot, lleis clau pendents, lleis clau que figuraven en l'anterior pla i que no s'han fet. I sense marc normatiu és impossible tirar endavant, el país perd tracció. La llei catalana de transició energètica: no està feta; la llei d'economia –cito només les que estaven en el pacte, eh?– circular: tampoc; una d'importantíssima i que depèn de la seva conselleria: la llei de polígons d'activitat econòmica. Sense totes aquestes lleis no podem dir que hi ha una transformació estructural ni tampoc podem assegurar seguretat a les inversions. I ens ha parlat, per exemple, en aquest sentit, quan parlem d'economia circular, també de sobirania, de sobirania energètica, també de sobirania hídrica. I a mi també em fa –permeti-m'ho dir així– molta gràcia que ens parli, quan parli d'aigua, de sobirania hídrica, quan l'aigua està, en la gran majoria, en mans privades. I, per tant, aquí hauria d'apostar també al nostre país per una gestió pública de l'aigua, de tota l'aigua, eh?, perquè és la que també afecta les empreses, o consumeixen les empreses.

Sobre aquest pla tenim uns condicionants, que és que el pla, evidentment, depèn de la negociació amb els agents socials, amb els agents parlamentaris i de l'aprovació de pressupostos. Jo li pregunto si té en compte quina és l'aritmètica parlamentària actual i que, per tant, té moltes dificultats. I si és cert que, com s'ha dit, no ens aporta fins a l'últim moment quin és el fons del pla que ens...

Fitxer 19CET5

...presenten, i l'únic que hem rebut els grups parlamentaris és la forma. Això estaria molt bé, perquè, evidentment, ha de ser un punt de partida, i, per tant, que avui se'ns presenti això amb un punt de partida per treballar. De totes maneres, amb el calendari tan just que ens han proposat –i això els hi han dit i vam tenir també ocasió de dir-l'hi al director– difícilment podem tirar-lo endavant amb aquest calendari tan ambiciós si no és que ja està més que pensat i repensat. I a això jo li demanaria que

poguéssim tenir una major participació. Jo crec que és una reivindicació unànime de tots els grups d'aquest Parlament.

Volem, evidentment, aquest augment d'inversió, volem aquesta mirada sectorial, però entenem que hi ha una manca d'ambició, de lideratge públic en condicions socials i ambientals. Deia de marc legislatiu i també, sobretot, de governança democràtica. Un pla no pot ser una suma de subvencions, perquè això no és un veritable pacte de país. Condicions que nosaltres creiem importants: lideratge públic per reorientar la reindustrialització; incrementar notablement l'esforç inversor, tant públic com privat; enfocar-se al canvi de model productiu, la descarbonització, la digitalització i la circularitat. L'energia ha de ser un factor determinant competitiu per a les empreses que s'arrelin al nostre país. No pot ser la precarietat laboral, com ha estat en les últimes dècades –no tant en l'última, però sí en les anteriors–, sinó que el que ha de ser veritablement aquest factor competitiu ha de ser una energia neta, renovable i, sobretot, més barata, i això ho donen les energies renovables, no les nuclears, que, evidentment, no és una energia neta. Però no perdré els pocs segons que em queden en rebatre això.

Concentrar inversions en sectors estratègics amb aquesta visió territorial i tecnològica –n'hem parlat sovint. Li hem reclamat el fons sobirà d'inversions en aquest sentit i seguirem insistint-hi. La governança democràtica i dades obertes. Ens ha parlat de formació professional. La intervenció pública en els processos de reindustrialització. L'obligació dels plans de transició, sobretot amb participació sindical. I la justícia territorial: reciclar sòls abans que ocupar polígons d'activitat econòmica i de segona generació.

I acabo. Deia sobre el fons sobirà per l'economia. Una altra palanca per nosaltres importantíssima: la llei catalana d'arrelament i contra les deslocalitzacions, és a dir, aquells diners que rebin empreses han d'estar obligades a retornar-los si és que es deslocalitzen. I una qüestió de governança democràtica que també n'hem parlat sovint i l'hi hem reclamat sovint: si és política pública, ha de ser pública de veritat, amb participació, control i transparència, i l'oportunitat de que aquelles empreses que participin d'aquest fons sobirà siguin també participades en la seva presa de decisions per les representacions dels treballadors.

I no tinc més temps, però, hi insisteixo, en tot cas, li faré per escrit totes les preguntes que se'm queden en el tinter.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat Mijoler. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de la CUP, però excusem l'assistència a la comissió de la diputada Laure Vega, que per motius personals avui no mos pot acompanyar. Per part del Grup Parlamentari Aliança Catalana tampoc no ha comparegut ningú. Per tant, serà el torn del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar amb la diputada Conchi Jiménez.

Conchi Jiménez Cruz

Sí, gràcies. Bé, primer de tot, donar les gràcies al conseller Sàmper i al director general d'Indústria, el senyor Xavier Roca, per les explicacions d'avui i per la que vam tenir fa uns dies amb el director.

Començo per explicar..., fer un matís al diputat de VOX, que entre els eixos que proposava hi havia el nostre pla del govern alternatiu. Crec que no se l'ha llegit molt bé. Jo li recomano que s'ho torni a llegir, perquè als eixos que proposaven hi havia la transformació verda digital, el reforç de la formació professional i universitària vinculada a l'empresa, el suport a la innovació i la recerca aplicada, així com amb el marc estable d'inversions i ajuts per assegurar competitivitat i llocs de treball de qualitat. Jo crec que això i el que ens ha explicat avui el conseller van en la mateixa línia.

Dit això, jo crec que és un punt de partida que avui..., bé, s'ha dit que avui no es podran fer propostes i tal. Jo crec que és l'inici. Hem de renovar un pla que s'havia fet i havia funcionat. Es va executar. Si no estic confosa ara mateix, és un cent dos per cent el pressupost del pacte nacional d'indústria que està actualment en vigor fins al dia 31. I ara comencem una nova etapa, i és una renovació, una continuïtat d'aquest pla dintre també dels acords que té el nostre grup parlamentari amb el Grup d'Esquerra. O sigui que hi havia una continuïtat amb aquest..., continuar amb aquest pacte i fer la renovació dels anys 2026-2030. A mi m'agrada que sigui una de les prioritats de govern; crec que és importantíssim i ho vull posar en valor.

També m'ha agradat molt una cosa que ha dit: que no és un pla unilateral de govern. Per tant, aquí ja dona pas a donar participació a tots els grups parlamentaris i a tots els agents implicats. Crec que que sigui un pacte viu és importantíssim, perquè les situacions canvien, no?, i crec que és un punt..., és una de les qüestions que jo crec que hem de posar en valor, no?, una capacitat de poder ajustar tots els canvis i deixar-lo com un document viu. Els documents no poden ser tancats, i en aquest cas jo crec que aquest pacte és un document molt important per a Catalunya i per als treballadors, les empreses i per a tothom, tots els agents implicats. I, per tant, ha de ser un document que tingui aquestes possibilitats, i jo ho vull posar en valor.

Tres objectius –ja ho ha explicat– en cinc grups, del qual ens ha ofert la possibilitat als grups parlamentaris que volem participar i volem treballar, però jo crec que ens han posat sobre la taula com podem participar. I jo suposo que he vingut molt positiva de les vacances, però jo penso que ens ho han posat d'una forma que podrem participar-hi molt, o sigui..., o així jo ho he entès. Participarem activament en un grup, que és el marc institucional i social. I ens han ofert la possibilitat des del Govern també de poder participar amb la resta de grups com a grups parlamentaris. Per tant, jo crec que hi participarem, treballarem, treballarem els que volem treballar, com sempre passa, i ja està. Cent setanta mesures.

També vull posar en valor aquest treball transversal de nou departaments. Crec que és importantíssim, perquè no ha de ser un tema només d'Empresa i Treball; ha de ser un tema coordinat, treballant aspectes. Com he dit, el tema de la formació professional, de professionalitzar els treballadors, de qualificar la gent perquè puguem cobrir totes aquestes mancances i necessitats que tenen, perquè de feina n'hi ha, però no se'n troben. Doncs intentar buscar i ajustar tot això. I que aquesta feina sigui de qualitat –per mi és importantíssim això també, pel nostre grup.

Diàleg, concertació. I, bé, només vull posar en valor que per mi és l'inici d'un punt per treballar, i el nostre grup, com no pot ser d'una altra forma, estarem a la disposició per poder treballar al màxim perquè aquest pacte reculli tot el sentir de tots els agents i poder donar totes les aportacions.

Bé, i jo crec que ha fet una pinzellada. M'agradaria igual si ens pot matisar una mica més com encaixem els programes d'aquest pacte dintre del programa «Catalunya

lidera», «Catalunya respon», o sigui, una mica tot l'enllaç. I quin és l'objectiu, cap a on volem anar amb aquest pacte. Quin és l'objectiu del Govern, també, amb aquest pacte.

I també, per tancar, a mi no m'agrada que li diguin a un conseller que no té decència, d'acord? I crec que hem de tenir... (*Veus de fons.*) Bé, «decència i honor», ha dit exactament. Per tant, jo, per part del nostre grup, li demano disculpes, perquè hi han diputats que a vegades no saben on estan. I res més.

Moltes gràcies per la seva explicació. I estarem a la disposició del Govern per treballar aquest pacte, que és molt bo per a Catalunya i per als catalans i catalanes.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, diputada Conchi Jiménez. Ara, acabat aquest primer torn d'intervencions, conseller, si li sembla, per un temps de deu minuts, o el que necessiti, pot donar resposta.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputades i diputats. Aviam, m'agradaria començar pel principi, que el principi crec que ha de ser negar la major. És a dir, quan es van donar les instruccions per poder dur a terme aquest pacte, una indicació meva va quedar clara: que millori la participació de tots els que han d'intervenir-hi respecte dels anteriors. I això no es feia des d'una perspectiva de qüestionar ni criticar els altres, sinó senzillament de millorar. Per tant, tinc la percepció... M'ho miraré, m'ho estudiaré i em reuniré tantes vegades com sigui necessari tant amb el meu director d'Indústria com amb el secretari d'Empresa i Competitivitat perquè em facin entendre com és que algú pot pensar que és menys participatiu que els anteriors, eh? I crec que no és així. Crec que el que sí que és una obvietat és que, quan el Govern proposa un text per a un pacte o per a qualsevol altre tipus d'acció política, ha de portar alguna cosa per escrit, és a dir, hem de tenir un punt de partida.

I el que sí que els hi dic és que des d'aquesta perspectiva ens podem equivocar, per descomptat. El que sí que tenim molt clar és que això, aquest primer punt de partida que és l'elaboració d'un document no pot ser assembleari per una raó molt senzilla: perquè després vostès segurament em dirien que no hem sigut capaços de tenir un

document preparat i que, per tant, haurem d'estar potser mig any o un any o dos abans d'arribar a consensuar un text. Nosaltres el que volíem era intentar que no hi hagués un decalatge entre la finalització del pacte actual i el posterior. Que tampoc passaria res si hi haguessin dos mesos o tres mesos, no passaria res. Van haver-hi dos anys entre els anys 20 i el 22, eh?, i no va passar absolutament res. Vostès em diran: va haver-hi una pandèmia entremig. Sí, però no va durar dos anys, la pandèmia, no va durar dos anys. És a dir, no passaria res si hi hagués un decalatge d'uns mesos. Però, com que jo, la primera vegada que vostès em van interpel·lar amb relació al pacte nacional per a la indústria, vaig dir: intentarem de totes totes que no hi hagi decalatge, hem volgut primer tenir un document preparat perquè puguem fer la feina després participativa que cal i que també em vaig comprometre des d'un primer moment. És evident, perquè així va néixer el Consell Català de l'Empresa, que ell havia de ser l'interlocutor inicial per fer aquest document, i així s'ha fet. Perquè que ningú ho obliidi: allà estan representats els agents socials, els sindicats i les patronals. Per tant, aquí, en aquest document que vostès tindran ara, que segurament ja tenen en el seu correu electrònic, hi ha una concertació molt molt treballada, i no amb algú que no sigui representatiu: amb tots els agents socials. Per tant, aquest document no se l'ha inventat aquest home ni un servidor; aquest document està ja molt treballat per qui ho ha de treballar. Però, evidentment, aquesta concertació no pot acabar-se aquí i ha de ser política.

I, home, sí que podem pensar: «Vint dies abans del dia 15 és poc.» I, bé, hi deu haver qui pensarà que és poc i hi deu haver qui pensarà que és molt, però tenim un espai. Però és que no s'acaba aquí. És que després tenim una possibilitat, un camí per seguir treballant en aquest pacte, que és a través dels grups de treball. Per tant, permetin-me que els hi digui: crec que, dels tres pactes nacionals per a la indústria, aquest serà el més participatiu. I espero i desitjo que el següent, quan el faci un altre conseller o consellera, encara ho sigui més, perquè això voldrà dir que tots tenim la intenció de democratitzar els pactes nacionals i les participacions de tothom qui hi ha d'intervenir.

Dit això, en qüestions ja més concretes, segueixo una mica l'ordre en el qual vostès han intervingut. El senyor Joan Canadell ha dit una cosa. Revisarem fins a quin punt està explicat, però, si no ho està, ja li dic ara que ho estarà, que és que aquesta

generació d'indústria ha d'arribar a tot el territori. I té raó. De fet, vostè ho sap, que ho estem dient per activa i per passiva, que generar prosperitat no té cap mena de sentit si no és després per compartir-la, i que compartir-la és amb persones i amb territori. Per tant, hi insisteixo, ho revisarem. M'ha semblat adient que ho digués. I, per tant, estarem amatents a que això estigui en aquest pacte.

I, després, també ha parlat del salari. Doncs també és veritat. Hi ha un dels punts que és precisament això, enfortir els drets dels treballadors i enfortir-los de la manera més fàcil que pot ser, que no és cap altra que la d'intentar –malgrat que sempre li contesto a vostè que tenim les competències només en allò que estigui relacionat amb la negociació col·lectiva– que, efectivament, aquesta riquesa arribi a les butxaques de les persones. És veritat que Catalunya ha passat una època, l'any 24, força interessant des de la perspectiva del creixement –3,6, ja ho hem dit per activa i per passiva–, però també és veritat que no acaba d'arribar a totes les persones. I d'això se'n diu salari i se'n diu tenir en compte els drets dels treballadors.

I acabo ja amb vostè, senyor Canadell. La col·laboració publicoprivada. Crec que he dit per activa i per passiva que l'instrument, no per al pacte nacional per a la indústria, l'instrument per fer créixer la nostra economia i el nostre sector empresarial no pot ser cap altre que aquesta col·laboració entre el món privat i el món públic, perquè es retroalimenten i perquè allà on no arriben uns hi arriben els altres. Penso que això és senzillament doncs imprescindible.

Senyor Albert, jo a vostè doncs li dic el mateix que vostè ha dit: tenim una bona relació. I m'ha sabut greu decebre'l, l'hi dic francament: m'ha sabut greu. Si en el procés d'elaboració d'aquest document intern doncs he comès l'error de no tenir doncs reunions amb vostès per anar informant de com evolucionava, que no nego que hagués estat millor. No costa re trucar al senyor Albert, al senyor Canadell,

Fitxer 19CET6

al senyor [#00.00], a absolutament tots, a la senyora Àngels, a tots, i anar dient: estem en aquesta línia, ens falten dues setmanes, tres setmanes per tenir el

document. Doncs si això jo no ho he fet –jo, jo, que en soc el responsable–, els hi demano, no a vostè, a tots disculpes –a tots disculpes. Però que sàpiguen que és fet amb la voluntat d'arribar als terminis previstos perquè no hi hagués decalatge entre un pla i l'altre. I, per descomptat, li demano, amb tot el «carinyo» que sap vostè que li tinc, doncs que s'arremangui i que vingui a treballar. És a dir, que aquests dies que tindrem ara per a aquestes aportacions i els dies que tindrem amb posterioritat, que en seran molts en els grups de treball, evidentment que el seu treball és necessari i és imprescindible. I no ho dic –i no ho dic en cap cas– per, diguem-ne, intentar diluir l'atenció que hem tingut en aquesta sessió parlamentària, sinó que ho dic perquè les seves aportacions sempre m'han generat un sentiment doncs d'enriquiment i de riquesa.

Miri, senyora Esteller, doncs li dic el mateix que acabo de dir ara: penso que hem fet una diagnosi... Vostè demana una bona diagnosi, i té raó, eh? Una bona diagnosi és imprescindible per tenir un full de ruta. Si no tens una bona diagnosi, difícilment pots encertar en el camí. Jo crec que el tenim bastant ben enfocat. Sempre tot és millorable –sempre tot és millorable. Hem detectat el que els hi dèiem. La qualificació intermèdia de les empreses, és a dir, mà d'obra, primer, enginyers o arquitectes o el que sigui, després, però, enmig, aquesta falla del mig la tenim molt empobrida. Això és una realitat. Ho tenim molt detectat. Aquí s'hi ha de posar molta inversió i molt enginy per, a això, donar-li la volta.

I tenim també molt clar –i vostè hi ha fet molta referència– doncs el tema de l'energia. Amb l'energia tenim un problema, no a Catalunya, a Espanya. Tenim un problema important, que és que tenim poca energia, cara energia. Vostè no ha parlat dels preus, i els costos energètics són molt importants. I, per tant, tot el que sigui electricitat, d'una banda, i com generar-la i com reduir els seus costos i tot el que sigui els recursos hídrics, per nosaltres és fonamental. En qualsevol cas, la diagnosi no està tancada. I vostès –vostès, vull dir tots– tenen la capacitat ara de dir: «Ep, aquest pla oblida això o allò o no fa prou incidència en una cosa que, pel nostre grup, per a Catalunya considerem que és molt important.»

Em parla de coses on no li puc contestar. Vostè em diu: «Què pensa de les nuclears?» El que pensi jo és irrellevant. És una decisió presa pel Govern d'Espanya,

que més o menys indica que hi hauran tancaments, que ja veurem com acaben d'evolucionar aquests possibles tancaments, però en la qual la conselleria que tinc l'honor de dirigir hi té poques coses a dir, més enllà de suggerir coses. Per tant, com que són suggeriments i pensaments personals, permeti'm que no passi d'aquí, perquè no té cap mena de sentit.

Sí que ha preguntat una cosa que vull contestar, no a vostè, sinó a tots, què és sí, quant a les infraestructures, l'energia, l'aigua, jo apuntaria –vaig acabant, eh?, vicepresidenta– també tot el tema de l'oferta de sòl industrial, hi ha una bona relació o un treball conjunt amb Territori, bé, amb la consellera Paneque, no? La resposta és sí –és sí. No sé si ja els hi he dit en alguna de les nostres interpellacions que m'han fet vostès, al punt de que hem generat una comissió interdepartamental als efectes de que això que aquí diem que hem de posar a disposició de les iniciatives industrials i empresarials... –tres mil hectàrees, hem dit–, doncs que això es faci ràpid, perquè si als tempos històrics doncs de la part de l'Administració que ho havia de regular o de dirigir o possibilitar li afegim que ara hi ha un projecte del nostre Govern de generar cinquanta mil habitatges, perquè és, evidentment, la primera necessitat que té el nostre país, doncs és evident que des del Departament d'Empresa hem d'impulsar-ho per facilitar sòl industrial. I en aquesta línia vull que sàpiga que ja hi és aquesta comissió que pretén impulsar que aquelles inversions que puguin venir..., estrangeres o nostres, nacionals, eh? Sempre parlem d'inversió estrangera. No, no. Si poden haver-hi inversors catalans, extremenys o càntabres que vulguin venir aquí a invertir, que tinguem aquesta possibilitat d'una forma més àgil doncs de tenir aquests terrenys industrials per a ells. Això s'està fent i, per tant, en aquesta línia doncs vull que sàpiga que sí, que, efectivament, hem generat un punt d'encontre entre Territori i Medi Ambient –i, bé, tot el que hi ha en aquell departament, que és molt ampli– i el Departament d'Empresa per impulsar i agilitzar.

Senyor Mijoler, ara ho veurà, quan s'ho pugui llegir, que el factor, diguem-ne, social, dels treballadors, de la transició verda, de l'economia circular no pesa, no: és fonamental. Avui ho he explicat. És evident que amb aquesta compareixença doncs no entrem al detall. Ara vindran els grups de treball, ara vindran els detalls de les seves aportacions. Però és eix fonamental, eh? La cohesió social, els drets dels treballadors, com l'hi deia al senyor Canadell, els salaris, la descarbonització. A mi,

al Govern que tinc l'honor de pertànyer doncs no ens agrada escoltar que és possible que d'Europa vindrà una demora, per exemple, per la impossibilitat d'adquirir vehicle de combustió fòssil a partir del 35, aquests *vientos de sirena* que pul-lulen per Europa de que probablement s'endarrereixi. I no ens agrada perquè nosaltres estàvem fent la feina. Vam presentar un pla del vehicle elèctric quan no l'havia presentat ningú a l'Estat espanyol; el vam presentar a Europa, va agradar. I, en aquesta línia, estigui tranquil, que estarem doncs en el camí que ja han donat explicacions des de que estem al Govern.

I, senyor Ramírez, m'ha dit romàntic, m'ha dit que, bé, soc com una mena de poeta o alguna cosa així. Li agraeixo que en tingui en tan bona consideració. Respecte del que ha comentat, del poc honor o decència que em pugui quedar, no hi entro. És una forma de fer política que jo no comparteixo, però que l'haig de respectar perquè vostè és parlamentari i company de tots nosaltres i, per tant, sempre l'escoltaré. I li passo a donar una resposta al que vostè ha comentat.

Dos mil trenta, agenda verda, Mercosur, no nuclears. I ha posat un exemple: com farem nosaltres front, des de la perspectiva de mercat, a Xina, que no respecta absolutament cap d'aquestes doncs limitacions que des d'Europa s'estan posant? No creiem –no nosaltres– que des d'Europa, des d'Espanya, des de Catalunya, la fi justifiqui els mitjans. Hi ha un objectiu comú: Europa, 2035, cotxes de combustió fòssil; 2050, energia descarbonitzada en la seva totalitat. Per tant, els camins per arribar a vendre, que és l'objectiu final de qualsevol indústria o empresa, si són més lents perquè hem d'anar per aquesta drecera..., ho sento, ho farem. Però el compromís és aquest. I la indústria catalana, precisament, està demostrant que això es pot fer. Perquè la indústria catalana, que porta dos anys exportant per sobre de 100.000 milions d'euros és una indústria que també està sabent fer els deures, malgrat no ser obligatori, amb plaques solars, amb regeneració de les aigües. I ho està fent, hi insisteixo, sense haver encara de fer-ho obligatòriament, gastant –empreses– de vegades 300.000 euros, 1 milió o 2 milions d'euros, i ho estan fent i estan sent competitius i segueixen exportant aquests diners que jo li deia. Per tant, penso que ho podem fer, penso que ho hem de fer i penso que al final tindrem una indústria competitiva i que no haurà de fer marxa enrere.

Xina, més tard o més d'hora, haurà de fer aquesta passa. Per exemple, ja l'ha fet amb el vehicle elèctric. Vostè dirà: «Ells no respecten, per exemple, a nivell d'indústria moltes coses.» D'acord. Però si vostè se'n va per Xangai o per Xenzhen veurà que el seixanta per cent dels cotxes són elèctrics. I l'hi dic jo amb tota franquesa perquè dues vegades m'han estat a punt d'atropellar. I dirà: «Per què?» Perquè no els escoltes. Perquè venen, tu estàs passant, estàs acostumat a escoltar un vehicle de combustió fòssil, i dues vegades he estat a punt de ser atropellat.

Escoltin, estic a la seva disposició. No em cansaré de venir a explicar-los el pla de forma totalment voluntària. Penso que l'han de sentir seu. I la meua voluntat i intenció és que en aquests dies que ara ens venen fins al dia 15, d'una banda, i, després, en els grups de treball, entre tots fem un pla, que segurament no serà el pla de ningú, segur, però en el que tots ens hi puguem sentir còmodes i que no hi hagin contradiccions doncs amb coses que ens impedissin doncs poder-ho signar. I jo també els hi demanaria, amb tota la sinceritat, que aquest pacte, si pot ser –si pot ser–, doncs que el tinguéssim perquè no hi hagués decalatge. Vull dir, seria no un guany del Govern, sinó que seria un guany de tots nosaltres. Per tant, a la seva disposició i amb aquesta voluntat de tirar aquest pla endavant. Pacte, perdó, endavant.

La vicepresidenta

Gràcies, conseller, per la seua intervenció. Algun grup parlamentari vol tornar...? (Pausa.) Sí. Dos minuts, eh? D'acord.

Joan Canadell i Bruguera

No; jo, més breu encara, eh? Només per matisar una cosa que ha dit vostè, que és sobre el termini. És a dir, si això no s'acaba l'1 de gener i no tenim pacte, no tenim pacte. Nosaltres no estem per un pacte aprovat *in extremis* amb rapidesa; estem per un bon pacte, eh? Per tant, quedi clar, eh?, que nosaltres estarem per ajudar, però per fer un bon pacte, i si no, no hi serem. I el que sí que li diria és que no tingui la temptació de fer allò que va fer el Govern anterior, el Govern Aragonès, que era que allà on no tenia majoria parlamentària anava a buscar patronals i sindicats, tenia el suport de les patronals i sindicats i semblava que allò era un pacte majoritari. Les patronals i sindicats no estan votades per la ciutadania, no representen el poble de

Catalunya; representen el que representen, però no el poble de Catalunya. I el pacte nacional per a la indústria s'ha de votar pels diputats, que som els representants de la ciutadania. Per tant, que no tingui la temptació, si al final s'espatlla, que no acaba d'anar prou bé, d'anar a buscar... Treballem-ho fins que trobem un consens suficient. Tant de bo sigui majoritari i molt majoritari, però treballem-ho perquè pugui ser una possibilitat.

I, ja que m'ha dit dos minuts, al company Albert, home, gràcies per veure'm, allò, [11.46], però tenim el conseller aquí. Heu d'interpel·lar el conseller i no un humil servidor dels nostres votants.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat Canadell. Diputat Jordi Albert, vol intervenir?

Jordi Albert i Caballero

Sí, i tant, sempre és un plaer. Diputat Canadell, si no passa res. M'estàs dient que parli amb el conseller, però tu també em parles a mi. Bé, en qualsevol cas, cap problema, no passa res.

A 15.50 hem rebut el document. Per tant, primera vegada que Esquerra Republicana pot tenir aquest document damunt de la taula és a les 15.50 el 25 de setembre del 2025. No és una qüestió de que vostè vingui moltes vegades aquí; és una qüestió de que aquest document no hagués costat re tenir-lo abans i avui poder haver abordat aquesta compareixença de forma molt més productiva, és a dir, ja enfocant ja amb propostes, que segurament vostès haguessin pres bona nota i que poguéssim haver començat a treballar en profunditat el document que ens acaba d'arribar. Nosaltres ja l'hi diem. I jo me n'he fet un repàs molt ràpid mentre vostè intervenia. Perquè no vull ser dur, però em semblava més interessant llegir-me el document mentre vostè estava parlant, perquè la veritat és que tampoc m'ha aprofundit gaire en aquest torn de rèplica respecte al que aquest document estableix, i a mi em sembla que això és cabdal.

En efecte, és un pacte nacional, i el pacte nacional no es vota al Parlament de Catalunya. Diputat Canadell, em sap greu, però això no es vota aquí. En qualsevol

cas, el pacte nacional sí que és un pacte que ha de respondre a les necessitats del país i, per tant, ha de tenir el màxim consens possible. I estic d'acord amb aquesta afirmació de que no ha de ser un pacte de ningú; ha de ser un pacte de tots. Així és com es construeixen els pactes. Per això nosaltres estem enfadats, perquè nostre no era, no hi érem. A partir d'ara, doncs tenim el document i començarem a treballar-lo. Però sobretot enfocar claríssimament la diagnosi, d'acord, però després àmbit formatiu. Hem de dotar d'accions concretes de cara..., sobretot amb caràcter formatiu, ja sigui formació professional, ja sigui el SOC, ja sigui les universitats, ja sigui amb el Conforcat. Necessitem un paquet molt potent a nivell formatiu; crec que és clau per abordar els reptes que tenim al davant. Un paquet molt clar de processos d'internacionalització, que és una de les especialitats de la nostra economia, i, per tant, potenciar encara molt més, però amb un acompanyament encara molt més contundent.

I, d'altra banda, tenir molt en compte quina és la realitat del nostre teixit industrial. I tenir molt en compte –molt en compte– els ajuntaments. No hem parlat avui en aquesta compareixença del món local. El món local té un pes determinant. Abans, el diputat Mijoler feia una referència molt directa als polígons d'activitat econòmica. En efecte, l'àmbit competencial principal és dels ajuntaments, i cal que aquesta qüestió l'abordem. I aquí caldrà valentia política, però, si ens hi posem, ho podrem resoldre. Al final ja sabem de què va el tema: de qui paga la festa; al final es tracta d'això. Doncs bé, resolguem com ho financem. I, per tant, seria prou oportú que també en aquest àmbit doncs hi poguéssim aprofundir. Perquè, en efecte, cal un desplegament normatiu, i això també és responsabilitat

Fitxer 19CET7

d'aquests diputats i aquestes diputades, de que nosaltres també, en aquest sentit, hem de donar compliment als acords.

Ja per acabar, el darrer pacte van ser més de 3.200 milions d'euros, 152 actuacions, i el 2024, amb un cost, amb una inversió que va superar el 102,9 per cent del que estava pressupostat. Del cent per cent, un 102,9 per cent del que estava

pressupostat es va executar, amb la qual cosa estem parlant de que el nivell d'execució del pacte va ser bo. Altra cosa és que els objectius, en la seva globalitat, és on hem de redefinir.

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat Albert. Conseller, si vol donar resposta... *(Veus de fons.)* Ah, sí? *(Veus de fons.)* Ah, també?, sí? Disculpi, disculpi. Doncs té la paraula per un temps de dos minuts la diputada Àngels Esteller, del Partit Popular.

Àngels Esteller Ruedas

Sí; moltes gràcies, vicepresidenta. Miri, el Grup Popular emprèn aquesta participació amb molt d'interès, però considerem que els grups hem de fer aportacions igual que el propi Govern, que, naturalment, té el seu punt de partida. Però el veritable protagonisme l'ha de tenir la indústria catalana, els industrials, perquè les propostes han d'obeir a un pla que respongui als seus problemes, perquè l'objectiu d'aquest pla, o d'aquest pacte, és facilitar i enfortir la indústria perquè sigui més competitiva. I quan jo li he parlat de la indústria, de l'energia, de les infraestructures, dels impostos, dels costos, jo el que li dic és que *a priori* no exclouem cap tipus de línia de treball només pel fet que ideològicament tinguem una predeterminació avançada, sinó que escoltem les necessitats i que el pacte reculli les propostes d'acció que es necessiten. Perquè, si no, naixerà viciat i, per tant, no es donarà resposta als seus problemes.

Nosaltres som un partit que no som intervencionistes. Una cosa és marcar el marc regulatori i establir un marc que faciliti que la indústria corregeixi els seus problemes i tingui la capacitat d'enfortir-se i de millorar, i nosaltres som d'aquesta opinió. Hi han uns altres partits que l'únic que volen és intervenir, encara que això enfonsi alguna part de la indústria, o l'enfonsi o la dificulti. Per tant, nosaltres volem marcar aquest marc. Però el veritable protagonisme, a part de tot el que nosaltres puguem dir, que serà el que la indústria recull, és el que requereix la indústria. Penso que el protagonisme ha de ser aquest. I, per tant, jo li demano al Govern obertura de ment i de mires per recollir totes aquestes propostes i donar aquestes solucions.

I, per altra banda, no *a priori* descartar res. Jo li he parlat de l'energia nuclear. Escolti'm una cosa, vostè sap perfectament que això es vota al Congrés, però el Govern de Catalunya té molt a dir, i el senyor Illa també tindrà molt a dir amb el Govern de Sánchez per dir: un dels pols més importants d'Espanya, de la indústria, necessita això. Espero que l'escoltin, perquè, si no, de què li serveix tanta influència? Per tant, nosaltres el que li demanem és això. I després, per altra banda, mesures realistes, ambició executable i que es pugui executar. I aquest és el punt de partida del Partit Popular.

I des d'un punt de vista de la sostenibilitat, que pensem que sí que s'ha d'introduir i fer la transició, fer-la al ritme i la capacitat de la indústria. El que no pot ser és, per aplicar una mesura mediambiental, enfonsar la indústria. Escolti'm, hi ha tecnologia de diferents velocitats, i tenim una indústria que té una capacitat d'adaptació. I si hem de trucar a Europa o al Govern d'Espanya, doncs s'ha de fer. Perquè la descarbonització té un procés i requereix molta substitució de maquinària i requereix molta inversió. I si no hi ha finançament ja em dirà com es fa. Per tant, sí a la descarbonització, però al ritme de la capacitat que tingui la indústria per descarbonitzar-se. No enfonsem la indústria només per assolir un objectiu. Llavors, de què ens servirà? Per tant, nosaltres abordem aquest pacte amb tota aquesta voluntat d'ajudar, de facilitar i, sobretot, de que s'escolti la indústria i es doni la resolució a la indústria. I els ajuntaments se'ls ha incorporat perquè, per part seva, tindrà molta feina amb els ajuntaments. Els ajuntaments faciliten l'activitat o la dificulten i l'entorpeixen, i la Comissió d'Urbanisme de la Generalitat també. Tenim queixes de polígons o indústries que es volen ampliar i porten anys i anys esperant. I allà hi ha gent treballadora esperant, eh?, a poder ser contractada. Per tant, també li demanem que abordi aquesta qüestió tan important dins del propi pacte. Que tinguin veu, sí, però que també per part de la Generalitat els liderin solucions o acords amb els ajuntaments perquè no frenin l'activitat i que permetin que hi hagi aquest desenvolupament. I ja està. (*Veus de fons.*) No, no, falta de respecte no.

La vicepresidenta

No s'interpel·lin entre vostès, si us plau.

Àngels Esteller Ruedas

Jo respecto els ajuntaments, però s'han d'alinear. *(Veus de fons.)*

La vicepresidenta

No tenen la paraula. *(Pausa.)* Gràcies. Gràcies, diputada Esteller. Té la paraula el diputat Ramírez, del Grup Parlamentari VOX.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora vicepresidenta. Señor Sàmpser, me permitirá que le haga unas preguntas concretas, que si no me puede responder usted, por el tiempo, me responda por escrito. Esta sí que se lo pediría. Y es que este plan nacional de industria, ¿cómo va a afectar, uno, en la Lotte de Mont-roig, dos, en la química de Tarragona? Tres, me gustaría saber cuál es la posición oficial, ya que usted no me ha contestado. Si puede contestarme; si no, por escrito, insisto. ¿Cuál es la opinión del Departament de Empresa y Trabajo sobre los mercados de emisiones, que son fundamentales en la industria de nuestra región?

Y, por último, a efectos de reflexión, pues casi que me preocupa más la respuesta que usted ha dado a mi intervención que su intervención inicial, porque al final lo que usted ha dicho es: «Bueno, no podemos competir con China, es lo que hay, y así actuaremos en consecuencia.» Es decir, no podemos competir porque nosotros jugamos con otras reglas del juego, que esas reglas del juego las compramos absolutamente todas –compramos la línea climática, compramos la agenda climática–, y es lo que hay. Bueno, pues es un problema, porque, efectivamente, no únicamente en Europa, sino también en Cataluña, pues iremos siempre, no uno ni dos ni tres, sino diez pasos por detrás de esos mercados emergentes que nos están arrollando absolutamente por la derecha.

Y, por último –y me va a sobrar tiempo–, a mí es que, de verdad, me sorprende la actitud de genuflexión permanente de Esquerra ante el Gobierno socialista. Debe ser que desde que han cambiado el logo, que ahora parecen ser más Ciudadanos que otra cosa, los socialistas no les hacen caso. Pero, de verdad, ¿cómo pueden ustedes venir aquí a esta comisión y hacer este paripé cuando es un programa que ustedes han pactado, que ustedes han gestionado, que ustedes han legislado y que ustedes han hecho con el Partido Socialista? Vienen aquí ustedes ahora a hacer el papel. Sí hombre, sí, claro que sí. Si ustedes ya lo hicieron en la legislatura anterior,

y lo están haciendo ahora. O sea, ¿de verdad? O sea, ¿esto para qué es? ¿Para una excusa para decir que ustedes puedan ir a sus comités de empresa, a su UGT y sus Comisiones de turno para decir: «No, anem en contra del pacto nacional del PSC»? ¿Para ustedes seguir comprando su relato anarcosindicalista marxista? ¿De verdad que es para eso, señor Albert? Oiga, no engaña ya a nadie, de verdad. Que de verdad que no engañan ya a nadie. Sabemos que este plan, por desgracia, va a ser un auténtico fracaso, porque mientras no le demos la vuelta absolutamente a esa agenda climática, que es lo que realmente está ahogando a la industria de nuestra región, no podemos hacer absolutamente nada. Ustedes vayan firmando planecitos que la industria se está ahogando, por culpa de ustedes.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. Alguna intervenció més? (*Pausa.*) No. Conseller, si vol donar resposta a alguna de les intervencions...

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Molt breument. Bé, els que de vostès han reiterat doncs que aquest pacte no se signarà senzillament pel fet de signar-lo, sinó perquè, evidentment, s'hi han de sentir còmodes..., bé, és que és la nostra voluntat, eh? Vull dir que no esperem una altra cosa que el fet de que vostès es puguin afegir amb el ple convenciment de que és positiu per a Catalunya.

Senyora Esteller, mesures realistes i executables. Totalment d'acord. Aquí, amb els pactes –no plans, pactes– nacionals, siguin els que siguin, de vegades s'hi ha comès l'error –no parlo de cap govern en concret– d'intentar posar-hi coses que són inexcusables. I nosaltres el que pretenem, i un dels motius pels quals fem el nostre pacte viu, és precisament que es puguin anar incorporant coses en la mesura en que siguin realitzables. És a dir, ens estimem més posar ara 166, o vuit, mesures que posem i d'aquí a un any posar-ne trenta més perquè es podran executar que no posar-ne ara quatre-centes i intentar impressionar no sé qui i que després se'n facin la meitat, eh? Per tant, estic totalment d'acord amb el que vostè manifesta.

I respecte al que deia vostè, senyor Ramírez, Lotte no té cap mena d'afectació amb aquest pacte. Vull dir, Lotte va començar a treballar ja a partir del mes de setembre. Els permisos que els hi faltaven del Govern espanyol van arribar i, per tant, ja està

en total, diguem-ne, funcionament la fase de construcció i, per tant, es compliran els terminis que hi han per portar-lo a terme. Vull dir, nosaltres ja no podem fer re. No afecta en re aquest pla.

El tema de la descarbonització –suposo que em pregunta vostè– de la química de Tarragona és una cosa que va a part, però que, evidentment, en un dels eixos que jo li he explicat abans una mica doncs de forma breu i succinta la descarbonització en aquest pla és un eix fonamental. I, evidentment, la petroquímica de Tarragona té uns elements doncs propis que la fan especial i que s'aniran treballant sense mai contradir els objectius del pla, però que pot tenir particularitats pròpies i específiques.

I el tema del mercat d'emissions, com que la resposta seria llarga, doncs si vostè considera que vol tenir la informació, l'hi passaré per escrit.

Per part meva, vicepresidenta, res més.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, conseller. Bé, doncs acabem ara aquesta primera sessió informativa.

Suspendrem la sessió per un termini de cinc minuts i continuarem amb la segona sessió informativa.

Gràcies.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

Fitxer 19CET8

La vicepresidenta

Bé; diputats i diputades, continuem amb la sessió informativa.

Sessió informativa amb el conseller d'Empresa i Treball sobre les mesures previstes davant la política aranzelària del Govern dels Estats Units d'Amèrica

355-00092/15

Ara parlarem..., o el conseller ens exposarà sobre les mesures previstes davant la política aranzelària del Govern dels Estats Units d'Amèrica. En aquest cas ens torna a acompanyar l'honorable conseller Miquel Sàmper i també el senyor Jaume Baró Torres, secretari d'Empresa i Competitivitat. Conseller, quan vulgui. Té la paraula per un temps de trenta minuts.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. Bé, doncs canviem de registre, però, aprofitant que, bé, venim d'on venim i acabem de fer una compareixença, jo sí que penso que és important doncs que els membres del Govern compareguin en aquesta sala i que puguin donar explicacions tantes vegades com sigui necessari. I crec que, malgrat que tots hem de fer doncs el nostre paper polític –només faltaria, estem al Parlament de Catalunya–, penso que és important i, per tant, també aquesta vegada, a títol doncs purament de voluntat pròpia, comparec perquè penso que el que estem vivint amb relació a la política de l'administració americana requereix que vostès tinguin clar, com a mínim cada no sé si dos, tres mesos o en funció dels canvis que hi hagin, doncs que els puguem informar de com evolucionen les nostres actuacions. Ja deuen recordar vostès que el mes de maig els hi vaig dir que tornaria a venir quan fos necessari, i aquí em tenen per seguir explicant doncs tot el que sigui necessari amb relació a aquesta política, hi insisteixo, que tant està doncs impactant en l'economia mundial, no? Incertesa total lligada al lliure arbitri, bàsicament, no d'una administració –tots ho sabem–: és fonamentalment d'una persona.

I, si els hi sembla bé, començaré amb les darreres dades que s'han conegut sobre exportacions a Catalunya. Catalunya ven a l'estranger per un valor de 9.201 milions d'euros, segons les dades publicades pel Ministeri d'Economia. Les exportacions catalanes als Estats Units van pujar un 6,9 per cent al juliol respecte al mateix període de l'any passat, fins als 448 milions d'euros, un ascens doncs que arribava el mes previ de l'entrada en vigor dels aranzels del senyor Donald Trump a la Unió Europea, que finalment es van fer efectius, com vostès deuen recordar, el passat 7 d'agost. I les exportacions, òbviament, es van fer amb previsió. El dèficit comercial en l'acumulat entre gener i juliol va augmentar fins als 8.237,8 milions d'euros, significativament per sobre dels 5.754,8 de l'any 2024. Segons les dades publicades

aquest dimarts passat corresponents al mes de juliol, novament el sector químic ha estat el més exportador de Catalunya amb 2.623 milions d'euros. En segon lloc es van situar l'alimentació, les begudes i el tabac, amb 1.577,5 milions, un 12,6 per cent més que fa un any, seguits dels béns d'equip, amb 1.521,4 milions, un 15,2 anual més.

Si s'observen les dades acumulades entre gener i juliol, Catalunya ha venut a l'estranger per valor de 60.315,4 milions d'euros, un 1,1 per cent més que l'any passat en el mateix període, i les exportacions catalanes van créixer un 3,3 per cent interanual en el primer trimestre de l'any 2025 per l'anticipació de les vendes davant la previsió d'imposició dels aranzels per part de l'administració Trump. Els productes més afectats per la caiguda de les exportacions dels Estats Units en el segon trimestre són –això ho saben vostès– la perfumeria i la cosmètica, les motocicletes, l'oli d'oliva, els productes metàl·lics, la joieria, etcètera. Són dades encara prou positives, tenint en compte tot el que significa aquesta batalla aranzelària, però tots som conscients –hem de ser-ne– que tanta incertesa no és precisament amiga ni garantia de bones notícies econòmiques a la llarga, ni aquí ni enlloc. I cal que siguem conscients que aquests canvis en el tauler del comerç global ens impacten directament al disposar d'una economia tan oberta al món com la nostra. Estem ara a 51.000 milions d'euros d'exportacions, per tant, seguim en la línia dels dos darrers anys, 24 i 23, d'arribar als 100.000. Però és evident que aquest primer semestre recull un primer trimestre d'una excitació exportadora doncs per fer front al que ja se sabia que vindria després i, per tant, el segon semestre és una incògnita. Ja veurem com acabarà sent el ritme d'aquest any amb aquest nou context.

Un nou context entre la Unió Europea i els Estats Units que afecta de ple vora de 3.200 empreses catalanes que hi exporten regularment per un valor superior als 4.300 milions d'euros, un 4,3 per cent del total de les exportacions catalanes. Una afectació directa rellevant, però també ho és l'afectació indirecta, que pot ser fins i tot superior. Cal recordar que els principals socis comercials de Catalunya són Alemanya, França o Itàlia, i tenen una major exposició als aranzels dels Estats Units. Què pot comportar això? Tres possibles conseqüències. Una primera, la reducció de les vendes d'empreses exportadores catalanes proveïdores de productes intermedis o components a les multinacionals europees. Una segona, una possible reducció de

la inversió industrial i una major incertesa en l'economia. I una tercera, també cal tenir en compte com les empreses catalanes poden perdre competitivitat respecte de països competidors amb aranzels inferiors, com, per exemple, el Regne Unit o el Marroc, per posar dos exemples coneguts. Una situació, però, que també té –i hem de ser capaços de trobar-lo– el seu revers positiu. I és que hi ha mercats, sobretot asiàtics, amb aranzels més elevats que els de la Unió Europea, on, per tant, Catalunya pot ser més competitiva: Àsia, Tailàndia, Índia, Vietnam, però també el Brasil o Sudàfrica.

I entretant a les respostes, vull recordar que el mes de gener, tot just quan el president Trump s'estava traslladant a la Casa Blanca, ja vam activar el

Fitxer 19CET9

adaptat als nous Estats Units per començar a ajudar a aquelles empreses que tenien la necessitat de fer aquest procés de canvi i de preparar el seu nou terreny exportador. Fins ara ja s'han atès a més de dos-centes empreses, resolent els seus dubtes o acompanyant-les en l'elaboració de plans de contingència i cerca d'alternatives. Aquesta va ser una de les primeres maneres de respondre a aquest nou context per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, però no l'única, com vostès ja saben.

El Govern de la Generalitat ha respost amb contundència i amb celeritat. Ho van fer per mitjançar... o mitjançant el pla Responem, que vostès ja coneixen, per tal de garantir que cap empresa catalana es quedés enrere. Un pla Responem que presentàvem en tres dies de diferència de l'anunci dels nous aranzels per part de l'administració Trump. Si no em falla la memòria, van ser presentats un divendres i nosaltres el dilluns reuníem els agents socials i les cambres de comerç per tal d'explicar el nostre pla Responem.

Seguint per ordre cronològic, el passat mes de maig vaig poder anunciar que en el marc del pla Responem injectàvem nous recursos per tal d'ampliar l'abast de suport que ofereix Acció a les empreses catalanes. Concretament, activàvem un primer

paquet de 37,5 milions d'euros en nous ajuts i actuacions que ja estan sent operats des d'aquest inici del mes de setembre. Els hi explico. Les empreses poden sol·licitar ajuts a la internacionalització de fins a 90.000 euros per a la diversificació de mercats, l'augment de les exportacions o el seu creixement. S'ampliava també el pressupost dels ajuts a la multilocalització per a la creació de filials a l'estranger fins als 9 milions d'euros, quan són 6 milions més dels previstos inicialment. Per tant, es multiplicava per tres. Aquest ajut permetrà a les empreses optar a un import màxim de 80.000 euros per projecte.

També vam ampliar el pressupost dels ajuts a la promoció internacional fins als 8 milions d'euros, més de 5 milions d'euros més dels previstos inicialment. Uns ajuts que inclouen recursos per al reforç del posicionament internacional de les empreses, ja sigui pels canals físics com també pels canals digitals. També els cupons d'internacionalització, que passen de tenir... o que passen a tenir 2 milions de pressupost. A més, vam presentar el nou programa d'Iniciació a l'exportació de la mà dels agents de suport a la internacionalització –aquí presents– amb una dotació de 10 milions d'euros. I també reforcem el servei de creixement empresarial amb 4,5 milions d'euros, per tal d'impulsar l'augment de dimensió de l'empresa catalana, que l'ajudi a tenir més capacitat d'internacionalització. I ho fem amb ajuts de fins a 90.000 euros, com els inicials que abans he explicat. Finalment, destinarem uns 4 milions d'euros aproximadament a bonificar projectes de diversificació de mercats tant als Estats Units com a la resta del món a través de les oficines exteriors d'Acció.

En definitiva, volem posar a l'abast de les empreses 50 milions d'euros fins a l'any 2029, més de la meitat dels que aquest mateix any 2025 ja es podran tenir. Acció ha reforçat la seva xarxa d'oficines exteriors per tal d'ajudar les empreses a diversificar mercats. Ho hem fet bonificant projectes que explorin mercats alternatius al dels Estats Units d'Amèrica. Diversificar, diversificar i diversificar. La frase la repeteixo, però també la vull dir aquí: No és moment de tenir els ous al mateix cistell.

I s'ha dissenyat també un pla de visites proactiu i personalitzat arreu de Catalunya per acompanyar les empreses més afectades en l'elaboració de plans de contingència. Permetin-me que aprofiti aquest moment per destacar, felicitar i reconèixer l'excel·lent tasca d'Acció al costat de totes les empreses de Catalunya.

Acció és una eina d'acompanyament a les empreses en circumstàncies com aquesta que, per cert, la setmana vinent celebra el seu quaranta aniversari d'una feina ben feta. Suposo que tots hi estarem d'acord.

Recuperant el fil. Tot això que els anunciava ja està operatiu, però des del Govern treballem per oferir també respostes pel demà, no només reactives. Com deia el president en la seva intervenció del passat dia 8 al Palau, fins ara ens hem centrat en una actuació reactiva, com els deia ara, però volem passar a tenir respostes de proposta, per tal de ser propositius. El pla Responem és l'eina, però no sols això. És també un pla que ha de respondre als embats, també proposant. Cal que tinguem i definim una actuació propositiva de caire estructural, amb mirada àmplia i centrada a definir un llarg i termini sòlid i robust per a les nostres empreses. Per això, el president anunciava el disseny d'una nova estratègia d'internacionalització de l'economia catalana fins a l'any 2030.

Mirem, d'aquí a acabar l'any, sí, però també mirem amb l'objectiu posat a cinc anys vista. Un pla per als propers cinc anys, com els deia impulsat pel Govern a través d'Acció, però de la mà dels agents i entitats, per tal que totes les empreses catalanes puguin liderar els mercats internacionals. Si Catalunya vol liderar a Espanya, que ho està fent, i a Europa i consolidar un model de creixement que generi prosperitat compartida, hem de mirar el futur amb perspectiva estratègica. El futur de la internacionalització de Catalunya passa per fer de les nostres empreses un actor global fort, innovador i preparat per liderar en un món cada vegada més competitiu i interdependent.

I ens calen empreses més competitives. En aquest camí, l'administració catalana no pot quedar-se al marge. Ens correspon, estem obligats a estar al costat de les nostres empreses, oferint el suport i els instruments necessaris perquè puguin afrontar amb garanties aquest nou entorn. Garanties, però també treballar amb tota mena de mesures que facilitin les coses a les empreses. I com saben, estem treballant amb consciència i esforç, amb la simplificació administrativa, mirant d'agilitzar processos, eliminant burocràcia i aportant millores que donin facilitats a les empreses en la seva relació amb l'administració, com per exemple la contractació i la compra pública.

Cal que l'estratègia d'internacionalització de Catalunya s'adapti a les noves realitats i necessitats i ens marquem uns objectius ambiciosos per a aquest horitzó 2030, que els passo a explicar. Consolidar el lideratge en el volum d'exportacions de l'Estat. Actualment en concentrem el vint-i-sis per cent. Aconseguir que dos mil noves empreses comencin a exportar. Assolir mil noves empreses exportadores regulars per arribar a les dinou mil. Ara tenim 18.250. Facilitar que tres-centes noves empreses catalanes obrin filials a l'exterior per arribar a les 3.500.

I puc avançar també alguna altra actuació en aquesta línia, com la creació d'un nou programa públic-privat per a la iniciació a l'exportació, disponible a partir del gener de l'any següent. L'objectiu d'aquest programa és augmentar la base exportadora catalana. Actualment, només quatre de cada deu empreses exportadores esporàdiques continuen després en el segon any. Cal, doncs, reforçar el suport en aquest segon any i en el tercer per consolidar noves empreses exportadores regulars i que no només ho facin un any.

Una estratègia de la qual voldria explicar les principals línies que passaran per consolidar els ajuts extraordinaris del pla Responem per fer-los estructurals; reforçar la xarxa d'oficines exteriors d'Acció per facilitar la diversificació de mercats i aprofitament de les oportunitats en un món tot canviant. Un món canviant que requereix de canvis i això implica repensar i redefinir els mapes d'oficines d'Acció al món, així com també repensar la nostra presència actual en alguns països.

Tercer, de fet, Acció portarà a terme més de cent actuacions a l'any 2025 i ja prepara el calendari per a l'any 2026 adaptat als sectors i a mercats amb més oportunitats, per exemple, augmentar el suport a la presència d'empreses a les fires internacionals. En aquest sentit, també mirarem de treballar coordinadament, amb mirada conjunta de Govern, anant buscant i aconseguint oportunitats per al nostre país arreu del món.

Quart, així mateix, es posarà un focus especial per aprofitar les oportunitats en els mercats amb acords de lliure comerç que concentren, no ho oblidem, el vuitanta-cinc per cent de les exportacions catalanes. Estic parlant del Regne Unit, de Japó, de Suïssa, del Marroc, de Turquia, de Mèxic, de Canadà i, en el futur, del Mercosur i de l'Índia, que no són precisament mercats petits. Pel que referència a Mercosur, l'acord

europèu és una gran oportunitat per internacionalitzar empreses obrint-se a un mercat de 700 milions de persones, que sumen gairebé el vint-i-cinc per cent del producte interior brut mundial.

Cinquè, impulsar la presència en mercats amb alt potencial de creixement com és l'Àsia. I vostès ja saben que aquest Govern ha fet ja tres visites, dues a la Xina i una al Japó i Corea, per exemple.

I sisè, un suport i acompanyament per minimitzar els riscos de les empreses que comencen el seu procés d'expansió internacional. En aquest sentit, treballarem per alinear els instruments de la Generalitat amb els instruments de l'Estat per maximitzar el suport a la internacionalització empresarial. Ho vam fer assistint el passat dia 17 d'aquest mes, fa pocs dies, amb la resta de governs autonòmics, a la trobada que va convocar el Ministeri d'Economia per compartir les mesures per fer front a la crisi aranzelària. Al ministre Cuerdo li compartien les preocupacions i els neguits dels nostres sectors estratègics, els quals havíem escoltat abans, a tots, per nodrir-nos dels seus neguits i de les seves inquietuds. Però sobretot, vam reclamar l'atenció que mereix que les exportacions catalanes representin aquest vint-i-cinc per cent, una quarta part del conjunt de tot l'Estat. No és una dada precisament menor.

I amb el Ministeri treballarem per alinear tots els instruments possibles amb l'Estat perquè les empreses catalanes puguin accedir a eines de finançament no només catalanes, sinó també a totes aquelles que puguin venir a través de l'Estat i, per tant, que es puguin sumar a les d'Acció o les de l'Institut Català de Finances. Nosaltres ajudarem sempre que calgui a coordinar i alinear aquestes ajudes amb les nostres.

Finalment, i per anar acabant, m'agradaria assenyalar que, davant d'aquest context, no val només una resposta amb la participació exclusiva de l'administració. Pensem que és important implicar el sector privat. Cal aprofitar aquest moment d'incertesa per formular una estratègia transformadora 2026-2030 que construeixi, que es construeixi des de la col·laboració públic-privada. Com els deia en l'anterior compareixença, un instrument imprescindible per a que les coses puguin anar millor.

Aquesta estratègia ha de ser fruit d'un procés de debat i de consens amb els principals agents econòmics i socials, públics i privats, i ha d'establir una nova

arquitectura de suport públic-privat per reforçar la competitivitat exterior de Catalunya. Aquest alineament estratègic serà clau per assolir els objectius comuns d'internacionalització del teixit empresarial de Catalunya i garantir una acció coordinada i efectiva. És una estratègia que neix del convenciment que els diferents agents de suport a la internacionalització han estat, són i seran un element cabdal per explicar l'alta internacionalització de l'economia catalana.

Comptem també amb aquesta comissió per totes les aportacions que hi vulguin fer i que ens puguin ajudar a reforçar aquesta internacionalització de les nostres empreses, que considerem que és senzillament imprescindible en el moment que estem vivint.

Moltíssimes gràcies. Quedo, com sempre, a la seva disposició.

La vicepresidenta

Gràcies, conseller. Ara serà novament el torn d'intervenció dels diferents grups parlamentaris. Sí que voldria que s'ajustessin al màxim possible als cinc minuts que tenim. D'acord, gràcies. En primer lloc, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Junts, el senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, vicepresidenta. Farem el possible. Conseller de nou, gràcies per la informació que ens ha portat avui. De totes maneres, és cert que portem poc temps amb aquests aranzels, aquests nous aranzels del quinze per cent general i del cinquanta per cent en alguns productes que no és menor. Però no he acabat de veure que tinguin vostès un termòmetre per veure com està afectant i no ens ha acabat de dir si està afectant o no. Ja sé que amb grans xifres ara no tenim encara estadístiques, però vostès tenen gent a Acció i a departaments que estan contínuament en contacte i m'agradaria saber una mica què és el que estan veient. Si hi ha preocupació, no n'hi ha. Jo, evidentment, parlo amb empresaris contínuament, però voldria saber vostè que representa tot el tot el món empresarial català. Quin és el termòmetre? I quines són les dades que destil·len?

Però més enllà de veure el problema, jo vull veure l'oportunitat i vostè n'ha parlat també –no, no vull dir que vostè no n'hagi parlat– però tampoc ha concretat gaire on

són les oportunitats. Jo crec que hi ha sectors en els quals els aranzels que a nosaltres ens afecten són molt més baixos o més baixos que a altres països, i això crec que és una oportunitat i, per tant, aquí jo el que li demano és si s'està fent una acció en positiu de cara a les empreses. És a dir Acció òbviament que té una finestreta on les empreses van a picar a la porta: «Escolta'm, quines ajudes teniu?», eh? Però vostès també haurien d'estar reunint els sectors, els gremis

Fitxer 19CET10

les cambres i les patronals, de dir, escolta'm, detectem que el sector del vi hi pot haver una oportunitat. Per què? Doncs perquè el quinze per cent és un aranzel important, però és que hi ha països com l'Índia, que té el cent cinquanta o el Brasil el cinquanta-cinc o la Xina el quaranta, eh? És un exemple, però evidentment n'hi ha d'altres. Per exemple, en automoció nosaltres tenim el quinze, l'Índia té el cent, Brasil el trenta-cinc i la Xina el cent-i-cinc. Per tant, segons com, podem tenir grans oportunitats. Doncs jo trobo a faltar que es faci un estudi –que no sé si s'ha fet– d'on hi ha les oportunitats i llavors una acció en positiu per anar a tocar la porta als sectors. No esperar que vinguin, sinó anar-los a tocar a la porta.

De fet, sense anar més lluny. És a dir, el president Trump, com vostè ha dit, al gener ja estava movent la cueta en aquesta línia. Nosaltres, el mes de maig ja vam presentar una moció al Parlament en la línia del tema dels aranzels. Hi va haver algun punt que vostès –vostès, el grup que dona suport al Govern– va votar en contra, com era el de fer un estudi per analitzar quin era l'impacte i portar-lo al Parlament. I això no ens consta que s'hagi fet i, per tant, li demano si es pensa fer. I aquí té el secretari d'Empresa, que per cert, gràcies també per comparèixer, i no sé si l'han fet o no l'han fet aquell estudi. Això es va aprovar al Parlament i m'agradaria saber si està fet o no està fet.

Després, nosaltres també vam fer una proposta –em sembla que en aquest cas no es va aprovar– que era de fomentar la marca Fet a Catalunya. Per què? Doncs perquè és una manera de donar prestigi al sector industrial català, que és molt exportador, ja ho ha dit vostè, el més exportador de l'estat espanyol, doncs per

demostrar al món que tenim bona qualitat, donem bons serveis, som innovadors, etcètera. I per tant, crec que això que no es va aprovar en aquell cas és una llàstima perquè ara ens podria estar ajudant.

I, de fet, abans, al setembre del 24, és a dir, aquí encara no sabíem si el Trump guanyaria o no guanyaria les eleccions, també van portar una proposta de resolució al Parlament. En aquest cas, la vaig defensar jo aquí per posar un objectiu del setanta per cent de les vendes a l'exterior de Catalunya. Les empreses catalanes, setanta per cent fora de Catalunya. Jo ja deia que les vendes a Espanya per mi també són exportació –ja sap com penso jo– però al final és igual. És a dir, nosaltres som una comunitat que hem d'intentar vendre el màxim possible fora per fer-nos més resilients. I vostè també ho ha dit en l'anterior compareixença. Això també se'ns va votar en contra. Però si ens haguessin preparat el setembre, el 24, avui estaríem millor preparats que no pas si anem a reacció. Per tant, aquí jo crec que a veure què passa amb el pacte nacional per a la indústria, però crec que hem de potenciar de veritat la internacionalització de les nostres empreses. I evidentment, suposo que això ho anirem veient.

Miri, se m'acaba el temps i no vull tornar a abusar, però jo aquesta setmana, avui és dijous, dilluns i dimarts en dos actes concrets dos empresaris, un del sector industrial, un empresari potent, exportador, molt exportador, em deia: «Mira, Joan, amb això de les 37 hores i mitja, sort que ens..., ho heu frenat, perquè jo rebo contínuament ofertes per vendre la meva empresa i aguanto –perquè és tercera generació més jove que jo– aguanto perquè tinc ganes, però com em toqueu molt els nassos, acabaré venent l'empresa a un grup internacional perquè ja està bé que tot siguin problemes». Llavors això és la millor manera d'ajudar les empreses per exportar. És que els ajudem en el dia a dia amb tot. Per exemple, amb un diàleg amb el tema de la jornada, però amb altres coses també.

I l'últim segon cas, en aquest cas una empresa familiar, del sector rural, que han de fer el relleu generacional perquè es jubilen. Tres fills, cap dels tres vol continuar. I escolta'm, per què? Doncs perquè la burocràcia és impossible. No volen saber res amb tanta burocràcia i perquè els impostos cada cop fan que els deixin menys marge. Aquest cas era una empresa que el matrimoni tenen un salari de 1.500 euros

mensuals i porten trenta anys al sector i ja no poden més i ja veuen que se'ls fregeix a impostos.

Per tant, com no ajudem de veritat en els sectors amb allò que els afecta cada dia, ni exportar ni punyetes –permeteu-me que ho digui així– perquè ens estem carregant el sector empresarial i l'únic que estem fent és que vinguin els de fora, ho comprin i continuïn perquè tenen més força per continuar. I això és una llàstima i ens hi hem de posar de veritat perquè això no passi.

Gràcies i disculpin.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat Canadell. Ara tindrà la paraula el diputat Jordi Albert, d'Esquerra Republicana.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, vicepresidenta. Bé, està bé, el Canadell aquesta vegada no ens ha fet referència ni res. Això està bé. Home, clar, bé, ja ho farà el de Vox.

Conseller, gràcies per la seva compareixença de nou. Anem també, diguem-ne, de cara a la barraca. Ha fet una exposició. Jo, per començar, vull agrair també al secretari d'Empresa que té al seu costat, el senyor Baró, aquest seguiment al compliment d'aquest acord, del qual nosaltres vam arribar en el seu moment per aprovar un suplement de crèdit dels 388 milions d'euros i que aquest suplement de crèdit anava acompanyat d'un acord polític amb Esquerra Republicana, entre el partit..., entre el Govern i Esquerra Republicana per tal de fer un grup de treball i fer seguiment, precisament, de l'evolució dels aranzels. Perquè estàvem tots d'acord que en el moment en què s'està planificant la possible resposta, tampoc no sabíem quin seria l'impacte. I, de fet, a hores d'ara encara no tenim clar quin és l'impacte, perquè fins al segon semestre d'enguany, fins a segurament el quart trimestre d'enguany, no podrem començar a analitzar fil per randa quin està sent l'impacte de la política aranzelària dels Estats Units.

En qualsevol cas, hem fet un parell de reunions de seguiment i, per tant, li vull agrair perquè és important per a nosaltres poder-hi estar a sobre. Igual que en l'anterior

compareixença li he dit el que li he dit, doncs en aquesta ocasió li reconec que aquí sí que ho estem treballant de forma conjunta.

Per nosaltres, ho sap, un dels elements principals que ens preocupava quan va sorgir la crisi aranzelària no era cap altre que no ens oblidéssim de la cadena de valor i, per tant, de totes aquelles empreses que conformen la cadena de valor que potser no exporten de forma directa als Estats Units, que es poden exportar a altres països d'Europa, que aquests sí que exporten als Estats Units, però que, en qualsevol cas, també rebrien aquest impacte i, per tant, una anàlisi concret i focalitzat respecte a aquest tipus d'empresa que és en la majoria del nostre país en aquest sentit. I, per tant, doncs, que també en el paquet d'ajudes i de suports es tinguessin en compte. Per tant, la primera és aquesta: Han aconseguit establir mecanismes d'avaluació d'impacte sobre aquestes empreses, sobre les empreses que conformen la cadena de valor?

L'altra qüestió que nosaltres també vam posar sobre la taula, lògicament, és tota la qüestió dels treballadors i les treballadores. És a dir, al cap i a la fi, tots aquests suports i aquestes ajudes també han d'anar condicionades al manteniment dels llocs de treball. I en això vam ser molt insistents i molt persistents. Cap ajuda pública pot anar al final destinada a pagar les indemnitzacions per acomiadament i, per tant, des d'aquest sentit, que tots els suports que nosaltres féssim també anessin a blindar aquests llocs de treball i a la preservació del mercat de treball i dels llocs de treball, i que, per tant, des d'aquest punt de vista també demanar-los si han mantingut aquesta línia i, per tant, incorporar aquest element a les diferents convocatòries dels diferents ajuts que vostè ha anat anunciant i, per tant, el blindatge dels llocs de treball per tal de poder participar en aquestes convocatòries.

Ha fet referència a un pla quinquennal. A mi m'encanta els plans quinquennals, però ha fet referència a un pla quinquennal. Jo el que li reclamo també és que aquest pla quinquennal s'incorpori al pacte nacional per la indústria, perquè lògicament, totes aquestes mesures hauran d'estar incorporades al pacte nacional per aconseguir que també, d'altra banda, aconseguixin aquest finançament, perquè no tindria gaire sentit que estiguem fent un pla de futur i que aquest pla de futur no estigui recollit

precisament en una de les eines més troncal i més estructurals que podem tenir ara mateix damunt de la taula, com és el pacte nacional per la indústria 26-30.

La internacionalització, sap que és clau. A nosaltres ens preocupen determinats sectors. Vostè sap que en el cava ara mateix hi tenim –no diré pas una crisi, perquè no cal ser alarmista– però sí que hi tenim una gran preocupació en el sector del cava i de com podem acompanyar el sector a millorar les seves estratègies perquè el seu producte pugui diversificar mercats, pugui tenir una major capacitat d'entrar en mercats diferents dels que ha tingut fins ara i, per tant, que també puguem ser competitius davant d'un altre producte que no té la mateixa qualitat però que s'està mostrant molt competitiu a nivell de preu, com és el prosecco a Itàlia. I, per tant, davant d'aquesta situació, cal aquest acompanyament, per part del Govern de la Generalitat, el sector del cava, perquè millori les seves prestacions i potenciï les seves xarxes de mercats a nivell internacional.

I, d'altra banda, ho sap perfectament, l'automoció és un dels sectors que també nosaltres considerem que està en una situació complexa i, per tant, quines són les mesures que també s'apliquen en aquest..., que puguin afectar directament al sector del metall, cinquanta per cent de pressió aranzelària. Però d'altra banda, en concret sobre l'automoció. I després hi ha dos altres sectors –i amb això acabo– que són la farmacèutica i la química, que també ens agradaria que poguéssim aprofundir la farmacèutica essencialment. Pensi que el quaranta per cent de la producció farmacèutica la tenim a Catalunya, a tot l'Estat està a Catalunya, amb l'impacte que això genera també respecte a la política aranzelària de Trump.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat Albert. Ara té la paraula, per part del Grup Parlamentari Partit Popular, la diputada Àngels Esteller.

Àngels Esteller Ruedas

Sí. Moltes gràcies, vicepresidenta. Volia agrair-li al conseller la seva compareixença i l'explicació que ens ha fet, però en opinió del Grup Popular, aquestes són mesures dirigides a pal·liar els efectes de l'increment dels aranzels dels Estats Units, en

aquest cas ja estan determinats i, per tant, ja veiem quin és l'impacte que pot arribar a tenir en tots els sectors exportadors de Catalunya. I nosaltres el que li demanaríem és que sí que ens ha anat dient una sèrie de mesures, la majoria dirigides a garantir la liquiditat d'aquestes empreses que es poden veure afectades per la reducció de les exportacions. I nosaltres demanem que avanci cap a un pla més de caràcter integral, que no només reculli pal·liar els efectes, sinó que a més, inclogui mesures de caràcter estructural una vegada amb qüestions que vostè ja ha assenyalat també: que analitzi bé els mercats on s'estan exportant; veure quines empreses, les més afectades, sobre les que suposo ja s'han dirigit i vull preguntar també quantes empreses s'han dirigit i quantes han demanat ajuts dels que ja estaven previstos a l'hora de poder-los concedir; i després també veure quins són els nous mercats que es poden obrir en base, naturalment, a la naturalesa dels components de les nostres empreses, no?

Perquè al final hi ha una sèrie de qüestions que afecten especialment a les empreses exportadores i uns altres que són d'un denominador comú. Però aquestes empreses exportadores sí que tenen un problema de reducció de vendes i de liquiditat i, per tant, per fer front hi ha una sèrie de mesures que estan disposades a garantir aquesta liquiditat. I nosaltres li demanem que treballi també amb una liquiditat que ja poden tenir directament les empreses amb reducció de costos. I li demanem també que en aquest pla integral redueixi mesures de caràcter impositiu, d'impostos que han de pagar les empreses, que probablement si aquestes empreses ja es veuen beneficiades d'aquesta reducció d'impostos, que també ja tindrien directament la liquiditat.

Per altra banda, també incentiu a aquestes empreses que puguin afavorir la seva viabilitat. I totes aquestes mesures també demanem que les incloguin, perquè també es podria valorar amb caràcter més estructural i després veure costos afegits que tenen totes aquestes empreses i que es podrien anar reduint moltes i afecten també amb el pla d'indústria, amb el pla, amb el pacte per la indústria com respecte a tota la part de l'energia, tota la part també del que és la reducció burocràtica.

Nosaltres el que creiem és que aquests sectors més exposats o aquests sectors més afectats sí que tenen una necessitat àmplia. Però després també veure quins són

els mercats que vostès han anunciat alguns, però també han estudiat a l'hora de poder ampliar.

I després un tema molt important que vostè ha dit i és el fet d'una anàlisi comparatiu. Amb tots aquells països que tenen aranzels més alts que els nostres, veure també com podem col·locar aquests productes internacionalment perquè veritablement tal.

I després també saber exactament tot el que és material de suport en aquest cas, perquè, clar, els vehicles sí que el sector de l'automòbil està molt afectat, però més amb els accessos que amb la pròpia fabricació de vehicles. Als Estats Units moltes empreses espanyoles tenen seu a Mèxic i són d'on s'exporta, però sí molts productes accessoris... No em vull passar que si no, el senyor Mijoler –ah! Ah, d'acord, d'acord– em cridarà l'atenció. No, no. I en aquest sentit, tots els que són compostos, no?, tota aquesta part de compostos que veritablement els productes en aquest cas surtin.

Han dit una cosa molt important també, i això ho ratifiquem nosaltres, tot el sector vitivinícola, no?, que té tanta exportació. Si també tenen previst que a Espanya es revisi tota la part impositiva agrària i si ja pot haver-hi aquesta excepcionalitat tan necessària i tan demandada, no? Ho deixo aquí.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada Esteller. Ara té la paraula, per part del grup parlamentari Vox, el senyor Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora vicepresidenta. Yo creo que no podemos empezar esta intervención sin hacer una pregunta, una consulta que usted debe responder, señor Sàmper, a esta cámara y es que qué competencias tienen su departamento y usted

Fitxer 19CET11

en concreto, en cuanto a aranceles y libre comercio. ¿Qué competencias tiene? ¡Explíquelo! Porque de la manera que usted hablaba, parecía comisario de la Unión Europea.

Pero mire, antes de que algún diputado socialista venga con el discursito preparado y escrito de casa, que si no sé qué de internacional no sé qué reaccionaria y no sé cuántos, voy a decir una cosa muy clara y voy a dejarlo muy claro. Oiga, VOX está en contra de manera contundente de los aranceles de Trump de manera contundente. De hecho, el único líder español que fue a Washington a decirle a Trump que no le gustaba esos aranceles fue Santiago Abascal. A partir de aquí, espero y deseo que alguno que tenga preparado el discurso se lo cambie, porque ya está bien con el discursito que no se lo cree nadie. Culpando a Vox de los aranceles de Trump, si es que no tiene ningún tipo de sentido, ¿de acuerdo?

Pero, mire, entremos en materia, señor Sàmpser. Como he dicho desde VOX, estamos completamente de manera contundente en contra de los aranceles Trump. ¿Por qué? Porque son malos. Esa decisión es muy mala para los españoles. Pero ¿sabe qué arancel también es muy malo para los españoles? El mayor arancel que ocupa y nos preocupa: La agenda 2030, el pacto verde europeo, el mayor arancel al campo, a nuestra pesca, a nuestra ganadería, a nuestra industria es el pacto verde europeo y la agenda 2030, que ustedes lo que hacen es fomentarla y protegerla. Pero es que no tan solo la fomenten y la protegen. ¡Es que para ustedes es el evangelio! Ya lo dijo el exministro de Exteriores, señor García-Margallo, del Partido Popular, del bipartidismo, del Partido Popular, del PSOE y los separatistas. Ustedes están inmersos en esa agenda 2030 y en ese pacto verde europeo, que lo que está haciendo es ahogar a nuestro campo y a destruir nuestra industria.

Y ante eso, ¿ustedes qué dicen? Absolutamente nada. Se miran en Trump, que no tiene ningún tipo de competencias a nivel arancelarias y no hacen absolutamente nada. Aflora un supuesto pacto nacional por la industria, pero dicen que a nivel europeo, que a nivel mediático, que a nivel climático, vamos a seguir con la misma línea. Vale, muy bien. Pues mire, le voy a decir una cosa: ¿Sabe lo que también es un arancel que hace muchísimo daño a nuestra industria? Los acuerdos de libre comercio tienen con países como puede ser Marruecos, Turquía o Sudáfrica. Le voy

a poner ejemplos, ejemplos en que ustedes no solo que no protegen el producto nacional, sino que lo desprecian y protegen productos extranjeros, productos que parece ser que ustedes, en vez de que el sueldo lo paguen los españoles, lo pague el rey de Marruecos, pero lo que no es normal es lo siguiente.

Mire, hablemos de aranceles, aranceles que los impone la Unión Europea. No, España, no una región como Cataluña, sino la Unión Europea. Que ustedes esto no lo dicen, pero es así. Miren, hablamos de lácteos. Los aranceles que impone la Unión Europea a Marruecos es un cero por ciento. Marruecos, en cambio, nos impone un cuarenta por ciento. Sobre los aceites vegetales, Europa, un cero por ciento; Marruecos un cuarenta por ciento. La fruta, Unión Europea un siete por ciento; Marruecos, un veinte por ciento. Los cereales, la Unión Europea, un cero por ciento; Marruecos, un dieciocho.

¿Y cómo se puede entender que, mientras entran productos extranjeros, como puede ser de Marruecos a coste cero, a coste cero, permitimos, en cambio, que Marruecos nos imponga aranceles? ¿Por qué? ¿Porque nos interesa producto extranjero en vez del producto nacional? Oiga, hay que proteger el producto nacional porque si no, ¿qué nos pasa? Como usted perfectamente sabe, la cuestión de la pesca, en que nuestros pescadores están limitados, no pueden salir a faenar, mientras de otros países del norte de África no tienen ningún tipo de restricción y pueden... No solo pueden faenar, sino que pueden hacer negocio a costa de los europeos y del Mediterráneo.

Por tanto, oiga, usted puede venir aquí que ha hecho un plan de no sé qué para realmente intentar salvar la industria catalana. Oiga, me parece muy bien que usted subvencione eso, por supuesto. Pero es que hay un problema de base que o lo realmente afrontamos o a medio-largo plazo, no habrá vuelta atrás. Y usted lo ha dicho antes en su comparecencia sobre el tema del plan nacional de industria, que China va a una velocidad que nosotros no podemos llegar y que ellos ya llegarán. No, no, perdone, disculpe, es que Europa, por tanto, ustedes, el Partido Socialista y el Partido Popular, están en una línea en contra de los intereses del común de la propia Europa y, efectivamente, de España y de las regiones. Sí, sí, alguno dice que no con la cara, pero es verdad. ¿Sabe por qué? Porque mientras nosotros ponemos

restricciones a nuestro propio producto, otros entran de una manera completamente libre.

Oiga, Mercosur, por supuesto que es un arancel. ¿Sabe por qué? Porque usted, ¿qué prefiere? ¿Importar productos de Latinoamérica con, evidentemente, saben perfectamente que el coste de producción es mucho menor al coste de producción español o catalán? ¿Cómo vamos a poder competir? Luego algún nacionalista o separatista nos dice que necesitamos un salario mínimo interprofesional catalán, cosa que evidentemente no tenemos competencia tampoco, pero lo dice. ¡Oiga! Entonces, ¿cómo podemos subir el coste de empresa? ¿Cómo podemos subir el coste de recursos humanos, el coste humano y quiere competir con esos países? Libre, cero, a cero coste. No tiene ningún tipo de sentido.

Y la consecuencia, ¿sabe lo que pasa? Y acabaré, señora vicepresidenta. Y es que tenemos un producto muy bueno, tenemos a grandes profesionales, tenemos a grandes agricultores, a grandes pescadores, a, por supuesto, una gran industria, que cada vez irá menos por culpa exclusivamente de todos ustedes.

Muchas gracias.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat Ramírez. Ara hem d'excusar el diputat de Comuns Lluís Mijoler, que ha hagut de marxar per atendre un altre compromís. També hem excusat la diputada de la CUP, la Laure Vega. Tampoc ha assistit Aliança Catalana. Per tant, té la paraula el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Endavant, diputada Elena.

Elena Díaz Torrevejano

Bé, moltes gràcies, vicepresidenta. Procediré a llegir el discurs que porto escrit des de casa, però com a mínim me l'he escrit jo. No vinc a dir les *soflames* que m'ordenen des de dalt, no?

Conseller, moltes gràcies per la seva compareixença de nou en aquesta comissió, però sobretot gràcies per mantenir els grups parlamentaris informats, com va fer des de l'inici d'aquesta crisi, tant els grups com aquesta mateixa cambra. Vostè ha fet un repàs a algunes de les dades en matèria d'exportacions de les empreses catalanes

i crec que aquest repàs que vostè ha fet ens confirma dues qüestions. La primera seria la fortalesa del nostre teixit empresarial, aquest que és capaç de continuar creixent i que també té ara una oportunitat per diversificar-se, fins i tot en aquests moments d'incertesa que estem patint. I la segona qüestió que ens confirmaria seria que l'obertura als mercats a vegades ens genera o ens pot provocar certa vulnerabilitat. I no ens oblidem i vostè ho ha dit: L'economia catalana és una economia que és oberta al món i, a més, nosaltres apostem per això. Crec que és el camí. Crec que hem de mantenir aquesta línia, però també hem de ser conscients que moltes vegades depenem i aquesta obertura ens fa dependre d'algunes decisions que no es prenen aquí, sinó que es prenen a milers de quilòmetres de casa nostra. I que això ens obliga a estar permanentment en alerta i permanentment preparats pel que pugui passar.

Crec que és evident i crec que cap grup pot criticar l'agilitat i la rapidesa en la resposta que va donar el Govern. Tres dies després, els grups parlamentaris estaven reunits al districte administratiu i vostè i la consellera d'Economia ens estaven presentant el pla Responem, la resposta per a aquesta crisi a la necessària. I no parlem només del pla Responem, dels 1.500 milions d'euros a disposició, sinó del servei que vostè comentava, el servei adaptat als nous Estats Units o, per exemple, aquest reforç que s'estan fent a les oficines d'Acció que tenim a l'exterior.

Una vegada més ens mostren que l'administració pot ser àgil, malgrat que a vegades no té gaire bé la fama de ser..., d'aquesta agilitat, però que vostès i el seu departament ha sigut capaç de mostrar aquesta agilitat a l'administració. Dues-centes empreses ja ateses, milions d'euros mobilitzat, ampliació i reforç de les oficines d'Acció a l'exterior... Doncs és la tranquil·litat i la seguretat que el nostre teixit econòmic i productiu creiem que és el que necessita, com dic, en aquests moments tan complicats, difícils d'explicar i que generen molta incertesa.

Crec que l'element clau, la qüestió clau que hem après tots d'aquesta crisi aranzelària, que podem dir-ho així, és que cal diversificar. Cal potenciar un teixit productiu diversificat. Vostè ho ha dit: Apostar pel mercat asiàtic, Mercosur o alguns mercats africans, que estan en creixement, amb un potencial de creixement, és una aposta encertada i que ens pot garantir l'estabilitat a llarg termini.

Nosaltres avui també volem celebrar aquest anunci de l'estratègia d'internacionalització fins a l'any 2030 i perquè el que necessitem realment és un govern que no es dediqui només a reaccionar, sinó que sigui que cal reaccionar. A vegades és evident que el primer que cal fer és reaccionar ràpidament, però també el que cal és planificar i projectar-nos cap a un futur, no? I sobretot, que aquesta planificació i aquesta projecció es faci des de la col·laboració de tots els agents implicats. Ha parlat vostè de la col·laboració publicoprivada. Ha parlat també d'escoltar, de l'escolta dels agents socials i econòmics, perquè el que és evident és que en les èpoques d'incertesa, les respostes que són compartides i les respostes que són consensuades, doncs, acostumen a ser les respostes que són més sòlides i les respostes més efectives, no?

Vivim cada vegada en un món més convuls, més incert, més canviant i ens calen programes també que siguin capaços d'adaptar-se, que no siguin rígids, que siguin flexibles. I crec que si vostès ens pogués donar una miqueta de clau de com aquests programes, com deia el pla Responem, el servei d'Adapta't als nous Estats Units i la tasca que s'està fent amb les diverses oficines d'acció, com tot aquest conjunt de mecanismes tindran la capacitat d'adaptar-se o reaccionar als nous esdeveniments que puguin venir en un futur.

Moltes gràcies, conseller.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada Díaz. Conseller, té la paraula per donar resposta als diferents grups parlamentaris, per un temps de deu minuts.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, vicepresidenta. Crec que els intentaré contestar pràcticament de forma global, perquè la suma de les seves intervencions crec que fa una miqueta la resposta del que estem preparant des del nostre departament, el que estem preparant des del govern.

En primer lloc, per dir que s'està elaborant una estratègia que volem que estigui acabada sobre mitjans del mes de novembre, als efectes de –ja amb més dades– poder perfilar ja no només una resposta reactiva, sinó una propositiva. Quan el

senyor Canadell preguntava si teníem ja més dades o podíem dir alguna cosa, crec que ho he dit al principi, però no sé si igual se m'ha passat o no, les exportacions del primer trimestre van créixer un 11,2 per cent, però és enganyós. És una dada enganyosa. Es van accelerar les exportacions perquè se sabia que vindria la política aranzelària que, efectivament, va venir. I això, què va provocar? Que en el segon trimestre ja caiguessin un 6,7 per cent.

El creixement encara del primer semestre és positiu. El segon semestre és una incògnita. És quan ja tenim tota l'artilleria aranzelària per part dels Estats Units i hem de veure com això té una incidència en els nostres mercats. Per tant, és impossible que a dia d'avui tinguem preparada ja una política propositiva, perquè estem analitzant totes les dades dia a dia per polsar realment quina és l'afectació que tenim, però és evident que a dia d'avui no els hi podem plantejar a vostès encara una conclusió de com està evolucionant aquestes exportacions, doncs, en aquest segon semestre.

Els he dit al principi també que en el primer semestre hem superat els 50.000 que ens continuarien posant en el llinar dels 100.000 milions que hem tingut en l'any 24 i a l'any 23, en concret 51.000, però també és veritat, insisteixo, que la incògnita del segon semestre no ens permet encara poder dir si es mantindrà la línia d'exportacions o previsiblement pugui caure com a conseqüència d'aquesta política.

Per tant, missatge: S'està preparant una estratègia concreta que volem tenir aproximadament en el termini d'un mes, un mes i mig. Però les mesures que ja s'han posat en funcionament no són del tot reactives, és a dir, la totalitat pràcticament de les mesures pretenen impulsar la internacionalització, pretenen impulsar la diversificació i, per tant, estan dient: Senyors empresaris, vostès tenen aquí 90.000 euros per projecte o 80.000 amb un altre tipus d'actuacions perquè els seus departaments de màrqueting, d'acció comercial tinguin molt clar que han de potenciar aquesta diversificació i, per tant, si ens venen amb un projecte, nosaltres els ajudarem doncs per iniciar aquesta política d'internacionalitzar i de diversificar.

Internacionalitzar vist des d'una triple perspectiva. Una primera: volem seguir –ja ho hem dit al principi, crec que també en la darrera compareixença– no volem perdre la capacitat que hem tingut històricament d'aquest vint-i-cinc, vint-i-sis per cent

d'exportacions de tot l'Estat. El volem mantenir, el volem superar, volem créixer. Ja us hem dit abans que volem incrementar el nombre d'empreses exportadores, no ocasionalment, sinó de forma

Fitxer 19CET12

regular. Volem també anar a la segona línia del que és la internacionalització, que és ser capaços de generar més filials a l'estranger. La internacionalització no és només vendre més a l'estranger, és també tenir filials a l'estranger. Per què? Doncs perquè quan en algun moment tinguem crisis a Europa –que les tindrem, perquè l'economia és cíclica i sempre ho ha sigut– probablement tenir filials a altres mercats ens permetin a les matrius catalanes poder suportar molt millor les èpoques de crisi.

I tercer punt d'internacionalització, intentar motivar la potenciació de la inversió estrangera a Catalunya. Vostès saben que aquest any es van superar des de la perspectiva de la captació pública, és a dir, fet des de la Generalitat, doncs, una política que va fer que superessin els 1.000 milions d'euros per primera vegada d'inversió captada públicament aquí a Catalunya.

Per tant, tres línies: exportar igual o més; segona, ser capaços de tenir més filials a l'estranger per suportar aquí internament les èpoques –que arribaran algun dia– de crisi; i, tercera, anar incrementant la captació de la inversió estrangera. Això quant a internacionalització.

Nosaltres no podem dir tampoc quantes empreses ja han demanat ajuts. Se m'ha demanat per part d'alguns de vostès. Per què? Perquè es va començar, es va obrir el termini al mes de setembre, acaba el 30 de setembre, per tant, falten cinc dies i l'experiència ens diu que quan es presenten més sol·licituds sempre és en els darrers quatre o cinc dies. Per tant, sí que podríem donar ara una dada, però no seria correcte, perquè estem convençuts que totes aquelles ajudes que s'han demanat s'incrementaran de forma notable en aquesta darrera setmana.

Qüestions més concretes. Aviam, tenim molt clar... Vostè m'ha recordat, el senyor Canadell, que ho he dit i ho torno a dir que el que s'ha presentat inicialment com una

amenança, nosaltres hem de convertir-lo en una oportunitat. Hem de fer-ho claríssimament. Ha de ser una oportunitat. Per què? Doncs perquè experiències com la viscuda a Europa per potències com Alemanya o França, de forma especial Alemanya, demostren que precisament el que no pot fer és *apalancar*-te econòmicament quan les coses van relativament bé. I això ha passat a Alemanya, que ha tingut un decreixement en aquest any anterior i ha passat també amb d'altres economies com la japonesa respecte de la xinesa o la taiwanesa, per exemple, doncs, al mercat asiàtic.

Per tant, nosaltres ara el que hem de fer és veure que no ens podem adormir, que hem de ser capaços de generar aquesta oportunitat fruit d'aquesta amenaça amb un objectiu fonamental, que lliga amb la compareixença anterior. Hem de ser capaços d'aconseguir no només la internacionalització, sinó de ser capaços de generar productivitat en el màxim nombre de coses que necessita la societat per tirar endavant, des del sector agroalimentari al sector dels xips o la intel·ligència artificial, passant per tota la cadena intermitjana que pot ser siderúrgica, metal·lúrgica, tèxtil o química. Absolutament hem de potenciar el màxim número d'autonomia econòmica estratègica perquè no hem de dependre d'altres mercats. El senyor Trump estarà quatre anys o els que siguin, però ens ha obert –i crec que ens ha de servir– ens ha obert els ulls per veure que hem de mirar de ser capaços de generar el màxim número de productes necessaris per la vida o pels mínims nivells d'una vida digna per a tots els catalans i catalanes.

Més coses. Burocràcia, ho saben: No és una qüestió del departament d'Empresa, només és una qüestió del Govern en termes generals. Aquí els haig de dir: Estem a sobre, vostès ho saben, estem molt a sobre. Però pretendre que es visualitzin els efectes d'aquest intent, que aconseguirem segur, de disminució dels tràmits burocràtics, no serà d'un dia per un altre. L'administració és un vaixell molt gran i si jo els digués: «D'aquí a dos mesos això ja anirà com un tro», els estaria enganyant. Intentaré mai enganyar-los a vostès. Això requerirà de molta pedagogia interna. La Generalitat és molt gran. S'han de fer moltes coses a molts departaments i, per tant, això requerirà d'un temps. Però que sàpiguen vostès que, com vaig anunciar aquí en el seu moment, qüestions com la declaració responsable, el silenci positiu, ens han d'ajudar a permetre que anem molt més ràpid en les nostres inversions; sobretot

ara que necessitem aquesta autonomia de la qual els parlava abans i que necessitem aquesta internacionalització i aquesta diversificació.

Sectors individuals, som totalment conscients del mal moment que passa o el risc que està passant el sector vinícola i el del cava. Ens reunim de forma constant. Tenim una relació –igual que abans els parlava a preguntes de la senyora Esteller– doncs el que s'ha iniciat per treballar el tema, per exemple, dels polígons industrials i també de l'acceleració dels tràmits amb Territori i Medi ambient, fem el mateix amb Prodeca i amb Agricultura. I per exemple, ja vostès saben que encara està pendent de que s'acabi d'arrodonir quins seran els aranzels de la Xina al sector porcí català, el mateix dia que s'anunciava ens vam reunir al conseller Ordeig i un servidor mateix amb el sector porcí per dir-los que estàvem a sobre.

Saben també que, per les raons que siguin de política, de les relacions que hem tingut a nivell de relacions exteriors amb la Xina, el grau aranzelari no és ni molt menys el de la resta d'Europa. Però malgrat això, és un aranzel important que nosaltres hem d'intentar de reduir. I, per tant, aquesta relació –hi insisteixo– amb el Departament d'Agricultura, en aquest cas, i amb Prodeca de forma més específica, ens permet estar a sobre d'intentar millorar aquests aranzels per temes particulars i privats, com pot ser el porc o pot ser també el tema vinícola o del cava.

I, escolteu, en aquest document d'estratègia, que estarà no només l'estratègia, sinó totes les dades que vostès ara necessiten tenir i que encara no les tenim. S'està fent un treball. El treball no és fàcil. S'està fent per sectors. S'està fent per setmanes pràcticament, perquè cada setmana el tema es modifica. I intentarem tenir al més aviat possible, com els deia, aquest mapatge de quina és la intensitat o el grau d'afectació per sectors i quina implicació –començarem a veure ja doncs probablement d'aquí poques setmanes o un mes– pot tenir amb aquest resultat final de les nostres exportacions de cara a final d'any.

Aquest any probablement, és possible –ja ho veurem– que els números d'exportació no siguin els dels dos darrers anys. A ningú li hauria de sorprendre, perquè modificar la política comercial de màrqueting exportadora d'una empresa no es fa en un dia eh? I no pretenguem que aquells països que han de destinar..., perdó, que aquelles empreses que ara estaven venent als Estats Units ics, de seguida i d'un mes per

l'altre, siguin capaços de col·locar-se en altres mercats. Però el que sí que poden tenir molt clar és que estem intentant fer que aquest camí sigui al més ràpid possible. I tant de bo que siguin capaços de donar la volta al que ha estat una línia de *baixón* a partir del segon trimestre de l'any 24.

Ja... És la meva forma de fer. Ja els hi avanço: Quan tinguem aquest document tornaré segurament a comparèixer davant de vostès a títol voluntari. Per què? Perquè vostès l'han de conèixer, aquest document estratègic, vostès l'han de conèixer. I penso que no hi ha millor manera que quan el tinguem acabat –ara em deia el secretari d'Empresa, aproximadament a principis mitjans de novembre– vostès tenen la necessitat, la obligació meva, de jo posar aquest document a la seva disposició.

Penso que llavors serà el moment en el qual tindrem ja les dades. Tindrem fixada una estratègia, però reitero, el que s'ha fet fins ara no és només reactiu, és una estratègia claríssima cap a la internacionalització. És un missatge que estem replicant en entrevistes, en reunions que tenim amb els sectors i és una també política clara cap a la diversificació. En aquesta línia, segur que seguirem, però amb més dades, els posarem a la seva disposició.

Jo, per part meva, vicepresidenta, ja hauria acabat.

La vicepresidenta

Gràcies, conseller. Ara ja hi hauria un torn, si ho consideren oportú. No? Només el diputat Ramírez, de VOX? Algú més? No, m'han dit, no? Diputat Ramírez, té torn de paraula per dos minuts.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, vicepresidenta. Res, és molt ràpid. L'aclariment d'una declaració que ha fet ara el conseller respecte a Prodeca. Escolti, miri, jo és que no sé com no han dissolt aquesta societat, la veritat. No sé com s'ho han dissolt aquesta societat. Miri, li aconsello el següent i és que –perquè entenc que no se l'ha mirat– però s'hauria de mirar l'últim informe de Sindicatura de Comptes referent a aquesta societat, perquè no hi ha per on agafar-ho. I vostè que hi entén, vostè que és jurista i a més sap de

comptes d'empresa, escolti, miri's els comptes de Prodeca. És que no compleix absolutament amb res.

De fet, en aquella època estava el senyor Giró en aquella comissió, recordo, i vam coincidir –fixi's– en l'anàlisi. És que era un exemple que es podia posar en qualsevol facultat d'Economia per allò que no ha de fer una empresa, Prodeca. Per tant, clar, si ara el que he sentit precisament és que vostès impulsaran, a través d'aquesta societat, algun tipus de internalització o el fet de poder fer exportacions a través de Prodeca, doncs, ens preocupa.

I, per últim, referent a Alemanya, que vostè també ha fet referència sobre la cessió, miri, és que és el resultat. És el resultat quan ataqués d'aquesta manera tan frontal a l'automoció i quan és un país que l'automoció és tan important a Alemanya, a Europa com a Espanya, doncs què passa? Doncs que passa el que passa. I insisteixo. I ja sé que em reiterar-ho molt, però crec que no és possible que les condicions que tenen altres països a Europa siguin diferents. No només que siguin diferents, és que és una competència deslleial sense precedents.

Per tant, el que veiem és que en comptes d'aquests partits tradicionalistes i bipartidisme, que en comptes d'intentar governar a favor perquè Europa avanci, el que fa és que Europa està completament estancada, va cap enrere mentre altres països i altres potències van avançant. Per tant, sí que m'agradaria que vostè fes un balanç o un comentari sobre Prodeca. I en el cas que vostè ara mateix no tingui informació com hem fet abans, doncs que em contesti per escrit.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat Ramírez. Conseller, si vol donar resposta.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Molt ràpid. Respecte a Prodeca, crec que no estem en el lloc per fer una anàlisi de la seva viabilitat econòmica ni de la seva capacitat o destí dins del Govern. El que sí que li dic és que considero que la feina que fa amb relació a les dues coses que jo li he comentat, que és la possible afectació del sector vitivinícola del cava i en concret del tema del porc, és important i rellevant. I en aquesta línia, insisteixo, ens vam

reunir amb el conseller Ordeig amb el sector per intentar establir una comunicació, que és la que hem de tenir amb tots els sectors, en aquest cas l'agroalimentari, per fer-los arribar la informació necessària de les afectacions comercials que els poden arribar a afectar.

I quant a Alemanya, miri, ho vull posar com a exemple. És una obvietat. Ha tingut un decreixement. Analitzar-lo segurament ens implicaria, doncs, comptar aquí amb experts que ens poguessin explicar i amb molt de temps. El que penso que nosaltres hem de ser capaços de veure és que allò que ha passat a Alemanya, una miqueta a França, a Japó com li deia en altra línia o dimensió, doncs, hem d'intentar evitar que ens passi a nosaltres. I ja està.

I, per tant, de vegades la política és proposar, de vegades és prevenir i de vegades és tan fàcil com veure que hi ha coses o errors que han comès uns altres, nosaltres hauríem de no cometre'ls. Jo el que he volgut explicar quan feia referència a Alemanya és que el que hem de veure és que ara, que precisament passem un moment comercial complicat, complex, el que hem de fer és tenir molt clar que quan això s'estabilitzi i quan tornem a estar tranquils, que tinguem el record de que res no dura eternament i que, per tant, estiguem preparats, perquè sempre, com els he dit al principi, l'economia és cíclica i ens pot portar sorpreses, en aquest cas, geopolítiques que siguin negatives.

Res més que això.

La vicepresidenta

Gràcies, conseller. Doncs donem per acabada la comissió d'Empresa i Treball i ja sap que vostè aquí sempre és benvingut. Així que quedem a la seva disposició.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a...